

DÉMONICKÉMU NETVOROVI
SE VŠECKNO VYMYKÁ Z RUKY

DEXTERŮV POSLEDNÍ ZÁBĚR

JEFF
LINDSAY

**DEXTERŮV
POSLEDNÍ
ZÁBĚR**

**JEFF
LINDSAY
DEXTERŮV
POSLEDNÍ
ZÁBĚR**

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Jeff Lindsay

All rights reserved.

Z anglického originálu *Dexter's Final Cut*
(First published by Doubleday, New York, 2013)

přeložil © 2014 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788073071002

Pro Hilary,
která dává smysl a řád životu stejně jako příběhům

PODĚKOVÁNÍ

Jsem hluboce zavázán svým výzkumným asistentkám – jsou to Méďa, Pookie a Tinky –, velmi mi pomohly pochopit pubertální chování. Chci také poděkovat Dunnymu O'Toolovi a Juliovi S. za neocenitelnou pomoc týkající se ochrany a zabezpečení, odborných záležitostí i kvůli jejich hlubokým znalostem o *pastelitas*. Mnohokrát také děkuji početným přátelům v The Biz za dlouhé roky morální podpory, přátelství a užitečných tipů.

Děkuji svému redaktorovi Jasonu Kaufmanovi za důvěru a podporu. A konečně, *Dexter* by nikdy nevznikl bez mého agenta a přítele Nicka Ellisona. Díky ti, svatý Nicku. To byla jízda...

ÚVOD

BÝT MRTVÝ NENÍ TAK ŠPATNÉ. COŽ JE VÁŽNĚ PŘEKVAPIVÉ, KDYŽ o tom přemýšlíte. Víte, všichni pořád vypadají celou tou záležitostí brozně vyděšení, nařikají a sténají a celé roky tráví mučivým dumáním o možnosti posmrtného života. A já si tu přesto pokojně ležím, klidný, nic mě nebolí, nestarám se o svět, nedělám nic, co by bylo metafyzicky komplikovanější, než že vzpomínám na svou Poslední večeři – skvělý sendvič pastrami. Přinesli mi ho ještě teplý teprve před čtyřiceti minutami, když jsem si hověl v pohodlném skládacím křesle, a jasně si vzpomínám, jak mi vrtalo hlavou, kde v dnešním Miami mohli sehnat tak šťavnaté pastrami. I ta nakládaná zeleninka byla celkem chutňoučká. A kvůli etnické autenticitě menu jsem si k tomu dal vanilkovou sodu, kterou jsem nepil už hodně dlouho, a byla vynikající. Když se to sečte, ve světle takového kulinářského zážitku i být mrtvý vypadá hned mnohem méně nepříjemně.

– i když, abych byl upřímný, což je někdy nevyhnutelné, ležet bez pohybu na chodníku začínalo být už kapánek nudné. Doufal jsem, že mě brzy někdo objeví; smrt jako podnět mé mysli nestačila a přišlo mi, že tu tvrdnu už dlouho. Chápu, nemusí to vypadat jako první námitka proti stavu býti mrtvý – dlouhé hodiny bez pracovní motivace –, ale je to tak. Nudil jsem se. A chodník pode mnou byl horký a čím dál tvrdší. A navrch se kolem mne rozlévala kaluž lepkavé rudé odpornosti, kvůli které jsem se cítil dost nepohodlně – pochopitelně tím myslím, že bych se cítil nepohodlně, kdybych byl naživu. Ale když nic jiného, jistě ta krev byla nevkusná; musím vypadat krajně nepřitažlivě.

Nejspíš další podivná obava na někoho čerstvě mrtvého, ale bylo tomu tak.

Musí na mě být nevábny pohled. Ale to je nevyhnutelné; rozstřílené tělo nevyniká půvabem a rovněž postrádá veškerou důstojnost, když se povaluje na slunci na miamské ulici a čeká v louži lepkavého rudého svinstva, až ho někdo najde. A až mé nebohé kulkami provrtané tělo někdo konečně objeví, neozvou se nelíčené citové výlevy; žádné srdceryvné projevy hněvu a lítosti. Ne že by mě skutečná emoce nějak zvlášť dojala, ale stejně; člověku dělá dobře, když ho oplakávají, ne?

Ale dnes ne, ne dojemně dodělaného Dextera? Kdo by koneckonců truchlil pro netvora, jakým jsem já? Ne, bylo by to čistě formální, ještě nepřesvědčivější než obvykle a zrovna já bych ze všech lidí měl nejméně co namítat. Strávil jsem přece celý profesionální život – a převážnou část navýsost uspokojivého volného času – s mrtvolami. A příliš dobře jsem věděl, že nejpřirozenější reakce na nález zmasakrovaného těla zní nějak takto: „Fuj, to je hnus,“ zatímco šťastný nálezce usrkává energetický nápoj a zesiluje zvuk na iPodu. I to by však bylo upřímnější než přehnané a obsahově prázdné skřípění zubů, které nepochybně zazní, až objeví mé nebohé ostatky. Nemohu ani doufat v nonšalantní výraz žalu a ztráty jako: „Běda, chudáček Dexter!“ Nikdo nepronese Běda; vlastně pochybuji, že dnes ještě někdo dokáže cítit něco takového.

Ne, truchlení pro drabouška dobitého Dextera bude jen nepatrné, nikdo ho neopláče z prostého důvodu, že ho nikomu nebude líto. Možná jsem jediný, kdo je natolik upřímný, aby přiznal, že necítí žal, také jsem ale nikdy nenařazil na důkaz, že někdo jiný také. Lidé jsou příliš otrlí a vrtkaví, dokonce ani ve světlých chvílkách – a tato k nim nepatří – nemohu doufat ve víc než znechucení nad kupkou kompostu, v níž se přeměnilo mé (víceméně) lidské tělo, a podráždění z toho, že se musejí vyrovnat s takovým svinstvem. Nepochybně se jejich konverzace brzy vrátí k fotbalu či plánům na víkend a vzpomínka na mou masovou směs přetrvá o něco déle než pocit ztráty kvůli mému předčasnému skonu.

Nakonec ale stejně nemám na výběr. Proto z toho musím vytěžit co nejvíc a ležet jako uzenáč, dokud mě neobjeví – což mi přijde časově poněkud přehnané. Už se tu na přímém slunečním světle vyvaluji nejméně půl hodiny. Může se mrtvola spálit na slunci? Jsem si jistý, že se mrtví lidé vyhýbají stánkům s plážovou kosmetikou – dokonce i ve filmech o zombiích –,

ale zde na poledním slunci, bylo by možné, aby se mrtvá kůže spálila? Ne-připadalo mi to správné, všichni myslívají na mrtvolu jako na bledé a při-zračné a zdravá pokožka do bronzova by tento obraz jistě narušila.

Nyní jsem však zaslechl odněkud zblízka silící zvuky: prásknutí kovových dveří, tlumené rychlé mumlání a nakonec i zvuk, na který jsem tolik čekal, kvapné pleskání přibližujících se kroků. Zastavily se vedle mě a nějaká žena zalapala po dechu a vykřikla: „Ne!“ Konečně někdo projevil upřímný zájem o můj žalostný stav. Možná trochu melodramaticky, ale došlo to, a dokonce by to i vzalo za srdce, kdyby ovšem Dexter nějaké srdce měl.

Žena se ke mně sklonila; v oslňující svatozáři, jak jí sluneční světlo obklo-povalo hlavu, jsem nedokázal rozeznat její rysy. Nemohl jsem si však splést zbraň, která se jí objevila v pravé ruce. Žena s pistolí – není to snad Dex-terova drahá sestřička, seržantka Debora Morganová, jež zakopla o tělo tragicky zavražděného milovaného bratříčka? Kdo jiný by se kvůli mně dopustil tak vzácného projevu ozbrojeného žalu? Její levá ruka si navíc zachovala skutečnou něhu, když mi ji položila na krk a zkoušela nahmatat pulz: bobužel marně nebo tak, jak se dnes říká místo slova „marně“. Opět ruku zvedla z mého krku, zvrátila hlavu k nebesům a skrz zatáté zuby uce-dila: „Toho hajzla, co tohle udělal, dostanu. Přísahám...“

Takový projev citu naprosto schvaluji – a vlastně to i trochu znělo jako Debora, i když ne úplně. V hlase jí zaznívalo nejisté zpěvavé rozechvění, ke kterému by se má sestra nikdy nesnížila.

Ne, tohle není Debora, ale její hystericky rozněžnělá kopie. A zněla ještě méně jako má lité a hubatá sestra, když dodala mírně zastřeným a výrazně rozmrzelým tónem: „K čertu, Viktore, celou tu zatracenou dobu mám přes obličej nějakéj blbej stín!“

Muž, který mluvil, jako kdyby právě prošel nekonečným vyčerpávajícím martyriem, které ho zmohlo nad jakoukoli myslitelnou lidskou mez, zvolal: „Stop. Kde je ten zatracenej osvětlovač?“

Viktor?

Osvětlovač?

Copak to je? Co se tu doopravdy děje? Jak může někdo zareagovat takhle bizarně na tragický skon někoho tak mladého, talentovaného a všeobecně obdivovaného – alespoň mnou samým? Že by nějaký kosmický kiks, ztřeš-

těná halucinace vyvolaná poodhrnutím Opony a nablédnutím na Druhou stranu? Možná zmatečný okamžik přechodu k jednotě s veškerenstvím, jak se Dexter vymaňuje z tělesné schránky a míří k výtahu na věčnost.

A nyní je to ještě podivnější, když se kolem mého těla začíná rozvířovat aktivita připomínající rojení. Tucty lidí, kteří byli až doteď tiší a skrytí, zaplnily chodník a vypukl zuřivý soustředěný ruch, jako kdyby bylo nejpřírozenější věcí na světě procházet se kolem zmasakrovaného Dextera a vyvíjet mravenčí aktivitu. Dva muži a žena překročili mou bědnou mrtvolu a začali zápolit s velkými reflektory na stojanech a se svazky elektrických kabelů, až se jeden musel divit: Vážně všichni končíme takhle? Ne velkým prásknutím, ale změnou osvětlení?

Naneštěstí pro metafyzické bádání musíme s odpověďmi na tyto velmi dobré otázky ještě počkat. Protože po pravdě – dnešek není oním dlouho obávaným dnem hanby, kdy Dexter dožije. Namísto toho se tu odehrává maličký a nevinný podvod; Dexter doběhl diváky. Neboť dneškem počínaje Dexter vstoupil do mámiivě proměnlivého světa velkého profesionálního showbyznysu. Dostalo se nám pokořujícího dobrodiní získat skutečnou práci ve filmu a dnes předvádíme a ztvárňujeme to, čemu se profesionálně věnujeme celý život. Byli jsme obsazeni do role mrtvého těla, malé a nehybné figurky na velké šachovnici Hollywoodu.

A nyní žena, která není Debora, mě poplácala po tváři a odešla ke svému přívěsu, mumlajíc při tom vražedné poznámky na adresu těch, kdo zanechali na její téměř dokonalé kráse rušivé stíny. Štáb má spoustu práce se záhadnými a namáhavými úkoly a nad vším tím Viktor smrtelně unaveným hlasem zpěvaově pronáší celou řadu ztrápeně znějících pokynů a nakonec dodává: „A vy běžte do maskérny a nechte se připravit pro další záběr, ano, Derricku?“

„Jsem Dexter,“ opravuji ho, povstávám z mrtvých a sedám si. „Dexter s iks.“ Viktor nijak nedá najevo, že mě slyšel ani že existuji. „Už teď jsme tři dny pozadu za natáčecím plánem, lidi,“ zasténá. „Nemůžete se hýbat trochu rychleji?“

Neušiml jsem si, že by někdo skutečně zrychlil pohyby, což mi přišlo dokonale spravedlivé. Koneckonců když se Viktor rozhodl neušímat si mě, nemůže nic namítat, když si druzí neušímají zase jeho, nebo ne?

Po mém boku se objevil mladý elegantní muž a lehl si vedle mě; přinesl s sebou slabou vůni květinové kolínské. „Moc hezké?“ řekl mi a poplácal mě po rameni. „Vypadáte úplně jako opravdová mrtvola?“

„Díky,“ odpověděl jsem.

Položil mi chabou ruku na rameno. „Teď vás očistíme?“ dodal. Skoro všechno, co doted' řekl, znělo jako otázka, dokonce i prostá tvrzení typu „Ahoj, jmenuju se Fred?“, což mu nijak nezazlívám – i když začínám mít podezření, že by se mu moc líbilo, kdyby se mi dostal na tělo. Ale i kdybych měl takové sklony a byl volný, což nemám a nejsem, stejně by to nefungovalo. Je totiž pouhý kostymér, zatímco Dexter je Herec – tak to stojí ve smlouvě, kterou jsem podepsal –, a tak jsem jen vrcholně důstojně vstal a zamířil k velkému přívěsu obývanému Fredem a jemu podobnými. A v chůzi jsem hloubal nad otázkou, která je sice klišé a absurdní ozvěnou lidské posedlosti hledat smysl i tam, kde zjevně není. Ale když jsem se rozhlížel a viděl všechen ten nesmyslně drabý zmatek a ruch kolem sebe, stejně jsem si musel tu otázku položit.

Jak jsem se sem dostal?

KAPITOLA I

VŠECHNO TO ZAČALO MÍRUMILOVNĚ, JEN PŘED PÁR KRÁTKÝMI týdny jednoho krásného raně podzimního dne.

Jel jsem jako vždy do práce rozjařeným masakrem miamské dopravní špičky. Byl jasný příjemný den, slunce svítilo, teploměr na jednadvaceti, ostatní řidiči radostně troubili a pořvávali na sebe smrtelné výhrůžky a já tím vším proploval se spokojeným pocitem sounáležitosti.

Zastavil jsem na parkovišti policejního velitelství, stále jsem neměl ani tušení, jaká hrůza se na mě řítí, a opatrně jsem vytáhl velkou krabici koblih a odnesl ji do budovy do prvního patra. Ke svému stolu jsem dorazil načas, přesně jako obvykle. Dokonce jsem se pohodlně usadil na židli s pohárkem odporné kávy v jedné ruce a koblíhou plněnou želé ve druhé, aniž bych byt' na okamžik tušil, že by tento den neměl proběhnout jen jako další poklidná rutina týkající se čerstvých mrtvol v našem krásném městě.

A pak se mi rozbučel telefon na stole, a protože jsem byl natolik hloupý, abych ho zvedl, všechno se navždy změnilo.

„Morgan,“ zahlásil jsem do sluchátka. Kdybych věděl, co přijde, nikdy bych to neproněs tak pokojně.

Někdo si na druhém konci odkašlal a já ho se zábleskem úžasu poznal. Takový zvuk vydával kapitán Matthews, když chtěl upozornit na to, že udělá důležité prohlášení. Ale co hodlá tak důležitého pronést na mou adresu právě teď, ještě než jsem snědl první koblihu, a proč se snížil k telefonátu s pouhou forenzní krysou?

„Ehm, ee, Morgane,“ proněs kapitán. A pak se rozhostilo ticho.

„U telefonu Morgan,“ napověděl jsem snaživě.

„Tedy, ehm,“ navázal a znovu si odkašlal. „Mám speciální úkol. Jen pro vás. Můžete přijít do mé kanceláře? Ihned,“ vysypal ze sebe. Následovala další odmlka a pak, což bylo nejpodivnější, dodal: „Ehm. Prosím.“ A zavěsil.

Dlouho jsem jen nehybně zíral na sluchátko, než jsem ho konečně položil do vidlice. Nebyl jsem si jistý, co se právě stalo ani co to znamená. „Můžete ihned přijít do mé kanceláře?“ Kapitán přece nepověřuje analytiku krevních skvrn speciálními úkoly a také nechodíme do kapitánovy kanceláře společensky se družít. Tak o co může jít?

Mé svědomí bylo čisté – jak už mytické objekty bývají –, ale přesto jsem trochu znejistěl. Neznamená to problémy – třeba konfrontaci s nějakými důkazy ukazujícími na mé zlotřilé činy? Vždy jsem po sobě pečlivě uklidil – nenechat po sobě žádné kousky těla! – a navíc už uběhlo hodně vody od chvíle, kdy jsem spáchal něco, co by stálo za řeč. Vlastně mi teprve teď začalo připadat, že je to už nějak *podezřele* dlouho, a během posledních večerů jsem si pohrával se seznamem kandidátů a uvažoval o novém dostaveníčku. Poslední okouzující setkání se událo už před několika měsíci a jistě si zasloužím další a brzy – pokud mě někdo nějak neodhalil. Ale když jsem se v myšlenkách vrátil k onomu báječnému večeru, nevzpomněl jsem si na žádný prohřešek, žádný zkrat z lenosti – nic, jenom až bolestný perfekcionismus. Anebo skutečně Někdo Nějak Něco našel?

Kdepak, to není možné. Byl jsem puntičkářsky pečlivý jako vždy. Kromě toho, kdyby někdo objevil mou ruční práci, nedostal bych zdvořilé pozvání k pokecu s kapitánem – navíc s připojeným „prosím“! Spíš bych se už díval na zásahovou jednotku nastoupenou kolem mého stolu, jak mě pozoruje přes laserové zaměřovače a škemrá, abych se o něco pokusil.

Zjevně existovalo nějaké jiné, jednodušší vysvětlení, proč mě kapitán Matthews povolal na Olymp, ale ať jsem si namáhal mocný mozek sebevíc, nenapadlo mě nic kromě naléhavé potřeby sníst koblihu, než se ocitnu v kapitánově vznešené přítomnosti. Nebylo to sice řešení, ale dobrý a praktický nápad a vzápětí jsem dostal další. Vlastně nezáleží na

tom, co mi chce. Je kapitán a já jen nicotný analytik krevních skvrn. On dává rozkazy a já poslouchám. Toť vše, co víte o tomto světě, a víc znát nepotřebujete. A tak se silícím chórem kvílejícím na duševních dudách „Povinnost volá“ jsem vstal ze židle a zamířil ke dveřím a cestou jsem dojedl koblihu.

Protože byl Matthews skutečný kapitán a ve věcech veřejných hrál velevýznamnou úlohu, měl sekretářku, i když vypadala jako výkonná ředitelka. Jmenovala se Gwen a každého, koho jsem kdy poznal, vysoko převyšovala ve třech ctnostech: byla v šokující míře produktivní, nesnesitelně vážná a nekompromisně strohá. Což vytvářelo rozkošnou kombinaci a já to vždy shledával neodolatelným. Proto když jsem se hnal k jejímu stolu a otíral si drobky koblihy z dlaní do kalhot, kam patří, neubránil jsem se alespoň malému bonmotku.

„Sličná Gwendolyn,“ zahlaholil jsem. „Tvář, která vysílá tisíc hlídkových vozů!“

Zahleděla se na mě a nakrčila obočí. „Čeká na vás,“ oznámila. „V zasedací místnosti. Běžte hned dovnitř.“

Nebylo to právě nejtipnější, ale Gwen nikdy neproslula jiskřivým humorem, a tak jsem jí uštědřil svůj nejlepší falešný úsměv a řekl: „Duchaplná a krásná! Smrtící kombinace!“

„Běžte hned dovnitř,“ zopakovala s obličejem, který mohl být klidně vytesaný z kamene nebo alespoň z hodně ztvrdlého pudinku. Prosvištěl jsem kolem ní ke dveřím a vešel do zasedačky.

Kapitán Matthews trůnil v čele stolu, vypadal seriózně, mužně a přinejmenším polovznešeně, tak jako skoro vždy. Po jeho boku seděla má sestra seržantka Debora Morganová a netvářila se šťastně. Což se netvářila téměř nikdy; mezi pečlivě vypěstovanou policajtskou zakaboněností a její standardní zakyslou naježeností byl nejpříjemnější výraz, který kdy zvládla v mé přítomnosti, něco jako zdráhavý souhlas. Avšak dnes ráno vypadala výrazně nespokojeně, a to dokonce i na své poměry. Podíval jsem se na zbývající trojici lidí okolo stolu s nadějí, že mi poskytnou klíč k sestřině otrávenosti.

Nejblíže u kapitána seděl přímo vzorový exemplář alfa samce. Bylo mu zhruba pětatřicet a na sobě měl nejspíš hodně drahý oblek; Matthews

k němu nakláněl hlavu způsobem více než uctívým, blížil se spíše zbožňování. Když jsem vstoupil, muž se na mě podíval a vpil se do mě pohledem, jako kdyby si vtiskával do paměti číselnou řadu, a pak se netrpělivě otočil zpět k Matthewsovi.

Vedle tohoto okouzlujícího jedince seděla žena tak pronikavě krásná, že jsem na půlokamžik zapomněl, že jdu, a strnul jsem uprostřed kroku s nohou zvednutou do vzduchu a civěl jsem na ni jako dvanáctiletý školák. Prostě jsem zíral a ani bych nedokázal říct proč. Její vlasy měly sytě zlatou barvu a rysy byly příjemné a pravidelné, to je pravda. A oči měla fascinujícím způsobem fialové, ta barva byla tak nezvyklá a současně svůdná, že jsem okamžitě zatoužil jít blíž a prohlížet si ty oči z co největší blízkosti. Ale za dokonalostí jejích rysů se skrývalo ještě něco jiného, neviditelného a jen *pocitovaného*, co ji dělalo mnohem atraktivnější, než ve skutečnosti byla – Světlý společník? Ať to bylo cokoli, zasáhlo mě to naplno a dočista odzbrojilo. Pozorovala mírně pobaveně, jak na ni zírá, pozvedla obočí a pousmála se jako: *no jistě, ale co má být?* A pak se otočila opět ke kapitánovi a nechala mě dokončit krok a opět se pohybovat směrem ke stolu.

V ránu plném překvapení byla má reakce na ztělesněnou samičí nádeheru jedním z největších. Nevzpomínám si, že bych se kdy zachoval tak absurdně lidsky: Dexter se přece zásadně nezalyká nadšením, ne nad pouhou ženskou krásou. Mám poněkud rafinovanější chutě obecně zahrnující pečlivý výběr spoluhráče a kotouč lepicí pásky. Avšak něco na této ženě mě absolutně dostalo a nemohl jsem na ni přestat zírat, když jsem se usazoval vedle své sestry. Deb mě přivítala ostrým štulcem do žeber a zasyknutím. „Slintáš,“ ucedila.

Pochopitelně přeháněla, ale stejně jsem se narovnal a posbíral střípky roztráštěné důstojnosti; rozhlédl jsem se, abych získal obvyklou vyrovnanost.

Za stolem seděl ještě jeden člověk, kterého jsem zatím nezaregistroval. Sedl si tak, aby mezi ním a neodolatelnou sirénou zůstala volná židle, a odvracel se od ní, jako by se bál, že chytí něco ošklivého, hlavu si ledabyle podepíral rukou opřenou o stůl. Měl nasazené letecké sluneční brýle, ty však nezakryly, že jde o pronikavě hezkého muže okolo

pětačtyřiceti s dokonale zastříženým knírkem a pompézním účesem. Nebyl jsem si jistý kvůli brýlím, co mu zakrývaly obličej, ale zdálo se, že za celou dobu, co jsem se potácel místnosti jako klaun a sedal si na židli, mi nevěnoval jediný pohled. Nějak se mi podařilo zamaskovat zdrcení z jeho nezájmu a zaměřil jsem ocelový pohled do čela stolu, kde si kapitán Matthews už opět odkašlával.

„Ehm,“ pronesl pečlivě. „Tak jsme tu všichni, ehm. No dobrá.“ Kývl na Deboru. „Morganová,“ řekl a podíval se na mě. „A, ee – Morgane.“ Zamračil se, jako kdybych ho urazil výběrem jména, které byl právě nucen pronést, a do ticha, jež se rozhostilo, se ta kráska zahihňala. Kapitán Matthews se krvavě zapýřil, což se mu téměř určitě nestalo nejméně od střední školy, a znovu si odkašlal. „Dobrá,“ navázal s okázalou autoritou a přitom střelil pohledem po té ženě. Kývl na muže v působivém obleku. „Tady pan, ee, Eissen zastupuje, ee, BTN. Big Ticket Network.“ Muž odpověděl Matthewsovi také kývnutím, které vyznělo otráveně a opovržlivě. „A, ee. Přijeli sem do města. Do Miami,“ dodal, kdybychom náhodou zapomněli, kde žijeme. „Chtějí tu natočit film, a, ee, televizní seriál, no, chápete.“

Poprvé promluvil muž ve slunečních brýlích. „Pilot,“ zavrčel, aniž by pohnul obličejem, a rozevřel rty jen natolik, aby odhalil oslňující sadu dokonalých zubů. „Říká se tomu pilot.“

Krásná žena obrátila oči v sloup a pak se na mě podívala a potřásla hlavou; přistihl jsem se, že se na ni poslušně usmívám, i když o tom vůbec nevím.

„Správně,“ pospíšil si Matthews. „Pilot. Dobře. No a o to jde.“ Jemně plácl dlaněmi do stolu a podíval se zpět na Deboru. „Pan Eissen nás požádal o spolupráci. A my ji velmi rádi poskytneme. Velmi rádi,“ zopakoval a kývl na Eissena. „Poslouží to našemu oddělení. Pozitivní obraz a, ee, ehm.“ Opět se zamračil, zabubnoval prsty na stůl a dál zíral na Deboru. „Tak to budete dělat, Morganová.“ Následovalo další zamračení a potřesení hlavou. „A, ee, Morgane. Oba dva.“

Možná za to mohlo, že jsem nedopil hrnek té hnusné kávy, ale stále jsem neměl nejmenší tušení, o čem Matthews mluví. A protože se Dexter odjakživa učil rychle, také jsem si odkašlal. Zabralo to; Matthews se

na mě překvapeně podíval. „Promiňte, kapitáne,“ podotkl jsem. „Ale *co* přesně mám tedy dělat?“

Matthews na mě zamžikal. „Cokoliv bude potřeba,“ objasnil. „Všechno, oč vás požádají.“

Promluvil pan Knírek a opět nevyužil obličejové svaly. „Jááá se potřebuju,“ pronesl a nesmyslně zdůrazňoval slova, „naučit Kdo. Vy. Jste.“

Což dávalo ještě méně smysl než to, co řekl Matthews, a já se nezmohl na nic pronikavějšího než: „Aha, m-hm...“ Muselo mu to znít stejně uboze jako mně, protože se konečně pohnul, otočil svým směrem hlavu a pošoupl si nablýskaným nehtem brýle výš na nos.

„Potřebuju vás sledovat, abych se naučil, co děláte, a přišel na to, jak se stát váma,“ řekl. A oslnil mě zábleskem bělostného chrupu. „Nemělo by to trvat víc než pár dní.“

Nádherná žena vedle něj si odfrkla a zamumlala něco až podezřele podobného slovu „debil“. Přes mužovu tvář přeběhla krátká vlnka podráždění, ale jinak ženu ignoroval.

„Ale proč?“ nechápal jsem. A protože se rád jevím v co nejlepším světle, dodal jsem skromně: „Copak nejste spokojený sám se sebou?“

Bohyně se zahihňala; muž se jen zamračil. „To kvůli roli,“ vysvětlil trochu zaskočeně. „Potřebuju se vžít do svojí postavy.“

Asi jsem stále vypadal dost zmateně, protože kráska mi právě uštědřila omračující úsměv, až se mi zkroutily palce u nohou a zaplavilo mě štěstí, že žiju. „Myslím, že vůbec neví, kdo jsi, Bobe,“ prohlásila.

„Robert,“ zabručel. „Ne Bob.“

„Existují lidé, co o tobě vážně ještě neslyšeli,“ ujistila ho až příliš sladce.

„Nejspíš neví, ani kdo jseš ty,“ odsekl Robert. „Pokud nechte bulvár.“

Pan Eissen, muž v nádherném obleku, poklepal klouby o stůl. Udělal to hodně tiše, ale všichni hned zmlkli a trochu se narovnali. Pak mi Eissen věnoval mikroskopický úsměv. „Robert,“ pronesl s důrazem na jeho jméno a vzápětí navázal, „Robert Chase.“ Potřásl maličko, ale hodně přezíravě hlavou. „Robert je známý herec, pane Morgane.“

„Aha, no ovšem,“ řekl jsem a přátelsky jsem na Roberta kývl. Pošoupl si sluneční brýle zase zpátky.

„Většina herců ráda cítí – realitu – v rolích, které mají sehrát,“ vysvětlil Eissen a vyznělo to, jako by mluvil o malých dětech procházejících obdobími nesnesitelnosti, a doprovodil to dalším drobným a blahosklonným úsměvem.

„Jacqueline Forrestová,“ pokračoval a nepatrným posunkem ukázal na překrásnou ženu. „Jackie má hrát tvrdou detektivku. Jako je vaše seržantka Morganová.“ Usmál se na Deboru, ale marně. „A Robert bude hrát forenzního mága. Slyšeli jsme, že přesně to jste vy. Proto by vás Robert rád pár dní sledoval při práci a podíval se, co a jak děláte.“

Vždy jsem slyšel, že napodobování je nejpřírodnější formou pochlebování, ale nevzpomínám si, že by někdo dodal, že je pochlebování v zásadě dobrá věc, a přiznávám, že mě to příliš nepotěšilo. Nejde jen o to, že mám ledasco skrývat – to umím dobře –, ale mám rád své soukromí a představa, že se na mě někdo přilepí a bude si dělat poznámky o tom, co dělám, působila dost znepokojivě.

„Ehm,“ namítl jsem a bylo dobré slyšet, jak se mi vrací obvyklá výmluvnost, „to ale bude, ee, dost obtížné...“

„Na tom nesejde,“ prohlásil kapitán Matthews.

„Já to zvládnou,“ oznámil Robert.

„Ale já ne,“ ozvala se Debora a všichni jsme se na ni podívali. Vypadala ještě kyseleji, než když jsem vcházel dovnitř, což byl celkem slušný výkon.

„Co je za problém?“ zajímal se Eissen.

Deb zavrtěla hlavou. „Jsem policajtko, ne zasraná chuva,“ ucedila skrz zařáté zuby.

„Morganová,“ pronesl kapitán Matthews, odkašlal si a rozhlédl se kolem sebe, jestli si někdo všiml, že právě padlo sprosté slovo.

„Na tyhle sračky nemám čas,“ odsekla Deb a použila další sprosté slovo. „Zrovna tohle ráno jsem vyfásla střelbu z auta v Liberty City, předávkování na U a uřatou hlavu v Grove.“

„Panečku,“ vyjekla užasle Jackie.

Matthews jen přezíravě mávl rukou. „To není důležité,“ prohlásil.

„Hovno není,“ vybuchla Deb.

Matthews potřásl hlavou. „Předejte to Andersonovi nebo někomu.

Tohle,“ řekl a zaklepal to na dřevo, „má prioritu.“ A uštědřil Jackie svůj nejoslnivější hloubavý-leč-chlapský úsměv. Také se na něj usmála a na několik vteřin ho tím zcela paralyzovala, než promluvila Debora a zrušila kouzlo.

„To není moje práce,“ namítla. „Moje práce je chytat grázly – ne dělat chůvu nějaký modelce.“

Podíval jsem se na Jackie, jak to vzala, ale ta jen obdivně hleděla na Deb a pomalu vrtěla hlavou. „Je perfektní,“ vydechla tiše.

„Vaše práce,“ opáčil stroze Matthews, „je poslouchat rozkazy. Moje rozkazy,“ dodal a znovu hodil okem po Jackie, jestli na ni udělal dojem. Ta však nespustila oči z Debory.

„Do hajzlu, kapitáne,“ spustila Deb, ale Matthews zvedl ruku a umlčel ji.

„To stačí,“ vyštěkl. „Přiděluji vás těmto lidem jako odbornou poradkyni. Tečka. Až do odvolání.“ Deb otevřela pusou, aby něco řekla, ale Matthews ji nepustil ke slovu. „Uděláte to a uděláte to dobře, tím to hasne a basta a konec diskuse.“ Naklonil se k sestře blíž. „A, Morgánová – pozor na jazyk, jasné?“ Zíral na ni, ona na něj a chvíli se nic nedělo, než Eissen nakonec zlomil zakletí.

„Dobře, domluveno,“ řekl a vyloudil falešný úsměv, aby ukázal, že teď jsou všichni konečně spokojení. „Děkuji vám za spolupráci, kapitáne. Naše studio je vám velice vděčné.“

Matthews přikývl. „Dobrá, to by bylo. A jsem si jistý, že jde o dobrou věc.“ Pohlédl na mě a pak na Deboru. „Pro nás všechny,“ dodal a pohlédl na mou sestru.

„Určitě máte pravdu,“ řekl Eissen.

„Tak tohle bude *báječné*,“ zavrnila Jackie.

Debora nevypadala, že souhlasí.

KAPITOLA 2

„POSLYŠTE,“ ŘEKL ROBERT CHASE, KDYŽ JSME ŠLI CHODBOU K MÉ laboratoři. „Musíme si vyjasnit pár základních pravidel, jasný?“

Podíval jsem se na něj a spatřil ho jen z profilu, protože hleděl skrz sluneční brýle přímo vpřed. „Pravidel?“ opáčil jsem. „Jak to myslíte?“

Zastavil se a otočil ke mně. „Jste Derrick, že?“ zeptal se a napřáhl ruku. „Dexter,“ upřesnil jsem a potřásl mu jí. Byla měkká, ale stisk měl pevný.

„Aha. Dexter,“ opáčil. „A já jsem Robert. Dobře? Jen Robert.“ Zvedl výstražně ukazováček. „Ne Bob,“ dodal.

„Přirozeně,“ přikývl jsem. Také přikývl, jako bych pronesl cosi hlubokomyslného, a pokračoval dál chodbou. „Dobře,“ řekl, zvedl dlaň a mávl jí. „Jsem prostě normální chlap. A mám rád stejné věci jako vy.“

To mi přišlo nemožné, když uvážím, co mám doopravdy rád, ale nechtěl jsem se hádat. „Dobrá,“ pronesl jsem.

„Nejezdím tu ve ferrari ani nešňupám koks z koz nějaký šlapky, jasný?“ „Ano,“ přikývl jsem. „Naprosto.“

„Nechci, abyste mě špatně pochopil,“ navázal s oduševnělým chlapským úsměvem. „Mám ženy rád. Naprosto je zbožňuju.“ Upřel na mě zrak, aby se přesvědčil, že mu věřím, a pokračoval. „Ale odmítám se chovat jako... *ostatní celebrity*. Jasný? Jsem tvrdě pracující *herec*, žádná primadona. Dělán svou práci stejně jako vy, a když skončím, rád si odpočinu, dám si pár piv a kouknu na baseball. Úplně normální věci. Jasný? Žádný kluby, skupinový sex a noční pařby. To je...,“ potřásl hlavou, „to je pitomost.“

Sice to znělo moc zajímavě, ale u většiny podobných případů jsem

zjistil, že když někdo něco takhle zdůrazňuje, buď se snaží přesvědčit sám sebe – anebo zamaskovat něco úplně jiného. Třeba vážně šnupe kokain z vnad prostitutek a jen se o obojí nechce podělit. Avšak má zkušenost s předními hvězdami Hollywoodu se omezovala jen na jejich sledování v televizi na půl oka, bylo ovšem také možné, že Robert Chase mluvil pravdu nebo šlo o monolog z nějaké dřívější role. V každém případě se zdálo, že má alespoň některé „normální“ chutě – ženy a sport – a vážně mě zajímalo, co se z toho vyvine. „No dobrá,“ řekl jsem. „Tak jaká jsou pravidla?“

Trochu naklonil hlavu, jako kdyby mě neslyšel. „Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Základní pravidla,“ upřesnil jsem. „Řekl jste, že si vyjasníme základní pravidla.“

Zastavil se a otočil ke mně, tvářil se bezvýrazně. Hleděl jsem na něj. Nakonec se usmál a poplácal mě po rameni. „No dobře,“ prohlásil. „Asi jsem byl trochu... pompézní.“

„Ale vůbec ne,“ zalhal jsem zdvořile.

„Jde o to,“ řekl, „že nechci žádnou, no, víte. Zvláštní péči nebo tak. Dělejte, co děláte normálně, a chovejte se, jako bych tu vůbec nebyl. Prostě dělejte to, co vždycky, jo?“

Musel jsem věřit, že to myslí vážně, ale i sebekratší zamyšlení by mu prozradilo, jak nemožné je ve skutečnosti jeho první pravidlo. V první řadě se mu už dostávalo zvláštní péče, protože mi nařídili, abych mu ji poskytoval. A za druhé, kdybych dělal to, co normálně, skoro určitě by s jekotem utekl pryč. Život nás však učí, že lidské myšlení téměř nikdy nekráčí ruku v ruce s logikou a obvykle bývá kontraproduktivní. Proto jsem jen co nejvstřícněji přikývl, jako kdyby mi to skutečně dávalo smysl. „Ovšem,“ ujistil jsem ho. „Ještě něco?“

Rozhlédl se po chodbě – podle mě dost pokradmu. „Já nesnáším... krev,“ vysoukal ze sebe. Pak polkl naprázdno. „Tak trochu. Neměl bych jí vidět moc.“

Dosud mi Chase přišel jako člověk postrádající humor, avšak tohle prohlášení bylo tak naprosto nepochopitelné, že jsem na něj zůstal zírat a čekal, kdy se rozesměje. Nezdálo se, hleděl na mě, pak se rozhlédl

a nakonec sklopil oči a zadíval se na špičky svých bot. Stály za pohled. Nejspíš byly dražší než moje auto.

„Ehm,“ zmohl jsem se nakonec. „Víte ale, že má specializace jsou *krevní skvrny*, že?“

Chase sebou trhnul. „Ano, vím, ale...“ Sklonil hlavu, jako by měl místo krku knot, protáhl si ruce a pak vydal cosi jako uchechtnutí, jež nebylo ani vzdáleně tak přesvědčivé, jak by mělo od pracujícího herce být. „Já jen, ehm,“ zadržel se. „Nemám to rád. Z krve, ee – se mi tak trochu... zvedá žaludek. Stačí mi představit si, jak v člověku teče nebo ji přímo uvidět, to je prostě... a spatřit ji přímo *tady* na podlaze *roz-bryndanou*...“ Otrásl se a trhl hlavou, aby se na mě podíval, a poprvé vypadal jako skutečná živoucí a nedokonalá lidská bytost. „Prostě ji nemám rád,“ téměř zakňučel.

„No dobře,“ zareagoval jsem, protože se víc říct ani nedalo. „Ale nevím, jestli vám dokážu ukázat, jak pracuje specialista na krevní skvrny, aniž byste s krví přišel do styku.“

Znovu se podíval na špičky bot a povzdychl si. „Já vím,“ připustil.

„Ó. Můj. *Bože!*“ vyjekl někdo za mnou užasle a já se otočil, abych se na něj podíval. Stál tam Vince Masuoka, obě ruce si tiskl k obličejí a pusu měl dokořán; vypadal jako dvanáctiletá puberťačka, co právě potkala kompletní hereckou sestavu seriálu *Glee*.

„Vinci, to jsem já,“ řekl jsem. Jenže očividně nešlo o mě; Vince mě ignoroval a ukázal roztřeseně na Chase.

„Robert Chase, panebože... *panebože!*“ a zapéroval v kolenou, jako by nutně potřeboval na záchod. „Jste to vy, vážně jste to vy!“ dodal, a i když jsem si nebyl jistý, jestli chce přesvědčit sebe, nebo Chase, přišlo mi jeho chování výrazně nedůstojné. Zdálo se však, že přesně tohle Chase potřeboval; napřímil se, náhle vypadal klidně a sebevědomě, dokonaleji, než je pro smrtelníka vůbec možné.

„Jak se máte?“ zeptal se Vince, i když mu muselo být jasné, že odpověď může znít jen: „Cítím se jako naprostý idiot.“

„Panebože,“ zopakoval Vince a mě napadlo, jestli by to přestal říkat, kdybych ho párkrát propleskl. Ale takové logické a záslužné akce se na pracovišti netrpí, a to ani když dávají dokonalý smysl, proto jsem sáhl

hluboko dovnitř a našel dost železné kontroly, abych potlačil zcela přirozené nutkání.

„Vidím, že Roberta už znáš,“ řekl jsem Vincovi. „Roberte, to je Vince Masuoka. Dělával forenzní analýzy, než přišel o rozum.“

„Ahoj, Vinci,“ pronesl Robert. Pokročil k němu s napřaženou rukou a mužným úsměvem na tváři. „Rád vás poznávám.“

Vince hleděl na nataženou pravici, jako by ještě nikdy žádnou neviděl. „Ach. Ach. Ach. Óbože,“ zablábolil Vince. „Óbože. No teda...“ Vrhł se na Chaseovu ruku, jako kdyby se topil a byla to záchranná vesta, popadl ji oběma dlaněmi, upřel na Chase psí pohled a idiotsky blábolil. „Tohle je prostě neuvěřitelný – jsem tááák... chci říct *naprosto*... panebože, nemůžu tomu uvěřit...“ A aby tomu nasadil korunu, jak tam stál a pumpoval Chaseovou rukou, začal se červenat a postupně tlumil hlas do strašidelného chraplavého šepotu. „*V Rychle a drsně* vás naprosto *žeru!*“ zasípěl.

„No jo, dobrá... díky,“ prohlásil Chase, nějak se mu povedlo vytrhnout ruku z vlhkého Vinceova sevření a skromně dodal, „to bylo už dávno.“

„Mám to na dévédečku,“ rozplýval se Vince. „Viděl jsem to snad milionkrát!“

„No výborně,“ řekl Chase. „Jsem rád, že se vám to líbí.“

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zopakoval Vince a znovu poposkočil. „Panebože!“

Chase se jen usmál. Určitě už takové chování viděl mnohokrát předtím, ale i tak ho Vinceův záchvat přece jen trochu rozhodil. Nicméně se s ním vyrovnal jako chlap a poplácal Vince po rameni. „No dobře,“ řekl. „Ale už musíme s Derrickem jít.“ Obrátil se ke mně, dal mi žertovný štulec a dodal: „Ale vážně se těším na naši spolupráci. Uvidíme se na place!“

Pak se do mě Chase zavěsil a táhl mě chodbou pryč. Nepotřeboval jsem ani pobízet, protože Vince upadl opět do blábolení „Óbože, óbože, óbože“ a není příjemné prodlévat ve společnosti osoby, jež bývala vašim přítelem a nyní je z něj kvůli tragické akutní duševní nemoci jen vesnický blbeček. Nechali jsme tedy Vince za sebou a uchýlili se do bezpečí mé malé kanceláře, kde se Chase posadil jednou hýždí na okraj stolu, zkrřížil ruce na prsou a zavrtěl hlavou.

„No,“ vzdychl. „Tady jsem to nečekal. Myslel jsem, že poldové budou trochu víc, no, nevím.“ Trhl rameny. „Ehm, tvrdší? Chlapštější? Však víte.“

„Vince vlastně není polda,“ upřesnil jsem.

„Jo, ale stejně,“ namítl. „Je to gay? Hele, mně to nevadí, ale jen mě to napadlo.“

Podíval jsem se udiveně na Chase, a abych byl upřímný, nejvíc jsem se divil sám sobě. Pracuju s Vincem mnoho let a ještě nikdy jsem si tuhle otázku nepoložil. Jistě, byla naprosto irelevantní a nic mi do toho nebylo. Stejně jako bych nechtěl, aby on šťoural do *mého* soukromí. „Nevím,“ připustil jsem. „Ale loni na Halloween šel za Carmen Mirandovou. Zase.“

Chase přikývl. „Jedno z varovných znamení,“ poznamenal. „Ale co, k čertu, na tom nesejde. Stejně je to dneska všude samej buzík.“

Zarazil jsem se nad výrazem „buzík“. Přišlo mi to jako slovo, které není v liberálnějších kruzích jako třeba hollywoodská smetánka právě košer. Ale třeba sem chtěl Robert jen zapadnout a předpokládal, že běžně trousím politicky nekorektní věty, protože jsem tvrdý a chlapecký příslušník miamského bezpečnostního sboru, a všichni si myslí, že mluvíme právě takhle.

V každém případě jsem se zajímal víc o jeho reakci na Vinceovu ataku syndromu nezletilé fanyanky. „Stává se vám to často?“ zeptal jsem se Chase.

„Co? Že blekotají a poskakují po jedné noze?“ opáčil věcně. „No jo,“ připustil. „Všude, kde se objevím.“ Dloubl do jedné složky na stole a otevřel ji.

„Tak to se vám musí dost blbě nakupovat v obchodě,“ poznamenal jsem.

Ani nevzhlédl. „M-hm,“ zabroukal. „Mám na to lidi. Naštěstí,“ pokrčil rameny, „je to v L. A. jiné. Tam si každý myslí, že se mnou dělá byznys, a nikdo nechce vypadat jako pako.“ Začal se probírat stránkami mé zprávy, což mi nebylo příjemné.

„Mám ještě nějakou práci,“ prohlásil jsem a on ke mně stísněně vzhlédl; trochu mi to spravilo náladu.

„Jde o, no, víte,“ zablekotal. „Ehm, o vraždu? O něco s krví?“

„Bohužel ano,“ ujistil jsem ho. „Musím zpracovat vzorky z místa činu.“ A protože Dexter občas dokáže být i mrcha, dodal jsem: „Vrah prořízl oběti stehenní tepnu, takže o krev rozhodně není nouze.“

Chase se skrz zaťaté zuby syčivě nadechl. Pak zase vydechl, sundal si sluneční brýle, prohlédl si je a znovu nasadil. Sledoval jsem ho, sice to o mně nevypovídalo nic dobrého, ale potěšilo mě, jak pod opálením viditelně zbledl. Nakonec polkl naprázdno a znovu se zhluboka nadechl. „Dobře,“ vyhrkl. „Myslím, že bude nejlepší, když se přidám a budu se dívat.“

„Myslím si totéž,“ opáčil jsem.

Chase opět polkl naprázdno a zhluboka se nadechl, vstal a ze všech sil se pokusil vypadat rozhodně.

„Dobrá,“ pronesl. „Já, ehm... Budu se vám jen dívat přes rameno...?“

„Platí,“ přikývl jsem. „Zkusím vás moc nepocákat.“

Zavřel oči, ale vydal se za mnou.

Byl to sice můj malý triumf, ale po zbytek týdne zřejmě jediný. Když jsem se probíjel denní rutinou, Robert se držel vedle mě. Moc často se mi nepletl pod rukama, ale pokaždé, když jsem se otočil, tam byl s výrazem zamračeného soustředění a obvykle i s nějakou stupidní otázkou: Proč jsem udělal tohle? Proč to bylo důležité udělat? Dělavám to často? Kolik vrahů jsem díky tomu chytil? Byli to sérioví vrazi? Je v Miami hodně sériových vrahů? Častokrát se otázky vůbec netýkaly toho, co jsem právě dělal, čímž se celá věc stávala o to zbytečnější a otravnější. Chápu, že je pro někoho jako on trochu těžké pokládat inteligentní otázky o chromatografii plynů, ale proč mě musel neustále pozorovat? Proč si nemůže prostě sednout do sportovního baru a posílat mi otázky esemeskami, zatímco by popíjel pivo a zíral na baseball?

Hloupé otázky byly samy o sobě dost velký opruz. Avšak ve středu se posunul na další úroveň vlezlosti.

Opět jsme byli v laboratoři a já se díval do mikroskopu, kde jsem právě objevil navýsost zajímavé shody ve vzorcích tkáně ze dvou různých míst činu. Napřímil jsem se, otočil se a tam stál zamyšleně se mračící Chase, jednou rukou si masíroval temeno a druhou zakrýval

ústa. Než jsem se mohl zeptat, proč proboha dělá něco tak směšného, došlo mi, že dělám přesně totéž.

Nechal jsem ruce klesnout. „Proč to děláte?“ zeptal jsem se a ani se nesnažil zakrýt podráždění.

Chase také spustil ruce a usmál se s náznakem triumfu. „Tak to děláte vy,“ řekl. „Když objevíte něco důležitého. Přesně tohle děláte s rukama.“ Znovu mi to rychle předvedl, jedna ruka na hlavě, druhá přes pus. „Děláte to,“ zopakoval a nechal ruce klesnout, „a pak strnete a vypadáte fakt zamyšleně.“ Předvedl polozachmuřený kukuč, který jasně vyjadřoval, jak moc jsem zamyšlený. „Takhle,“ dodal.

Připouštím, že mohu dělat tohle a spoustu dalších věcí po celou svou profesionální kariéru, aniž bych o tom věděl. Ve forenzní laboratoři je minimum zrcadel, jež by ukazovala, jak vypadám, když pracuji, a upřímně – dávám tomu přednost. Všichni máme bezděčné vzorce chování a já se vždy domníval, že ty mé jsou trochu strážlivější a logičtější než ty pouhopouhých smrtelníků okolo mě.

Ale Chase mi jasně ukázal, že mé zvláštnůstky jsou stejně směšné jako zlozvyky druhých. Působilo to krajně nesnesitelně, jak mě přímo za mými zády kopíroval, a stále to nevysvětlovalo nejdůležitější část otázky. „Proč to musíte dělat *i vy*?“ vybafl jsem.

Jen trhl hlavou, jednou a do strany, jako kdybych se zeptal obzvláště hloupě. „*Učím* se být jako vy,“ prohlásil. „Patří to k mé roli.“

„Nemůžete se raději stát Vincem?“ navrhl jsem, ale i mně to znělo hloupě.

Chase zavrtěl hlavou. „Má postava není gay,“ řekl naprosto vážně.

Ke konci čtvrtěční směny bych se ochotně stal gayem sám, jen kdyby to Chaseovi zabránilo, aby mě kopíroval. Sledoval jsem ho, jak se po mně ve všem opičí, kopíroval i sebemenší nevědomý tik; zjistil jsem, že při pití kávy srkám, ruce si myju příliš dlouho, a když telefonuji, zírám do stropu a špulím při tom rty. Ještě nikdy jsem neměl potíže se sebeúctou, miloval jsem Dextera takového, jaký je. Ale jak Chaseovo opičení pokračovalo, objevil jsem, že dokonce i nejzdravější sebeobraz může pod přívalem neustálé polopatické parodie řádně oprýskat.

Zkusil jsem s tím ze všech sil bojovat. Řekl jsem si, že jen poslou-

chám rozkazy a toto je součástí mé práce a že jsem neměl na výběr, ale nepomáhalo to. Pokaždé když jsem se otočil, spatřil jsem zrcadlový obraz toho, co právě dělám, vylepšený úpravným knírkem a dokonalým sestřihem. A co bylo ještě horší, kdykoliv jsem se obrátil, viděl jsem, že na mě upřeně zírá s nadzemským výrazem neurčité dychtivosti, který jsem nedokázal rozluštit.

Dny se táhly a jeho přítomnost mě vyčerpávala stále víc. Bylo dost špatné mít ho za zády, jak mě šmíruje a napodobuje – ale i když toto pomínu, bylo pro mě nemožné mít Roberta Chase rád. Přiznávám, že se mi jen zřídka daří vybudovat vřelý osobní vztah, do kterého lidé tak ochotně upadají, hlavně proto, že vlastně nemám lidské pocity. I tak ho umím velmi dobře předstírat; přežil jsem mezi lidmi až doteď a znám všechny rituály a triky společenského družení. Žádný z nich na Chase nefungoval a z nějakého důvodu jsem váhal je zkoušet. Něco mi na něm prostě nesedělo, byl trochu mimo, příliš pohledný, a přestože jsem nedokázal říct proč, prostě jsem ho neměl rád.

Dostal jsem však rozkaz táhnout ho bouřlivými vodami svého života na forenzním oddělení, a tak jsem táhl a táhl. Nemohl jsem však Chaseovi upřít, že je alespoň pracovitý. Objevoval se každé ráno téměř přesně ve stejnou dobu jako já. V pátek ráno dokonce přinesl krabici koblih. Musel jsem vypadat překvapeně, protože se na mě usmál a řekl: „Tak to děláte vy, ne?“

„Někdy ano,“ připustil jsem.

Přikývl. „Poptal jsem se na vás,“ prohodil. „A všichni mi řekli, že Dexter donáší dobroty.“ A zazubil se na mě, jako kdyby aliterace byla nějakou zázračnou formou duchaplnosti.

Jestli jsem předtím z něj byl podrážděný, teď jsem přímo zuřil. Překročil hranice pouhé vlezlosti, nyní se na mě „poptává“, vtírá se do mé role, povzbuzuje všechny kolem, aby mu sdělovali všechny Dexterovy výstřednosti a zlozvyky. Štvalo mě to tak, že mě uklidňovalo, jen když jsem si představoval Roberta přivázaného ke stolu, jak nad ním šťastně stojím s porcovacím nožem. Nicméně jeho koblihy jsem snědl.

To odpoledne mi nabídlo jen jedinou úlevu za celý týden. Dovolil jsem mu, aby mě přemluvil, že ho vezmu na skutečné kubánské jídlo,

a tak jsme vyrazili na mé oblíbené místečko, do Café Relampago. Morganovi tam jezdí už dvě generace – nyní tři, když vezmete v úvahu, že jsem tam vzal i své dítě Lily Anne. Zbožňuje *maduros*.

V každém případě jsme s Robertem opulentně pojedli *ropa vieja*, *yuca*, *maduros* a pochopitelně *arroz con frijoles negros*. Všechno jsme to spláchli ironbeerem, kubánskou verzí coly, a dorazili se ovocným dortem a přívalem *cafecitas*. Robert trval na tom, že zaplatí, možná se mi chtěl vetřít do přízně, proto jsem byl při návratu do práce v trochu povznesenější náladě. Jenže jsme nedostali příležitost usadit se na židle, odpočívat a zažívat, protože sotva jsme vešli dovnitř, málem jsme se srazili s Vincem, který se hnal ven s plátěnou taškou, ve které měl své nádobíčko.

„Vezmi si věci,“ zavolal, když nás míjel. „Máme zabijačku.“

Robert se otočil a zůstal za ním civět, téměř bylo vidět, jak z něj stékají spokojenost a uvolněnost a tvoří kolem jeho bot loužičku. „To je... to znamená, ehm...“

„Nejspíš nic drastického,“ pronesl jsem konejšivě. „Jen rutinní useknutí hlavy mačetou nebo něco podobného.“

Chase na mě chvíli kulil oči. Pak zbledl, polkl naprázdno a nakonec chabě přikývl. Jak jsem řekl, občas dokážu být i mrcha.

KAPITOLA 3

TĚLO LEŽELO V KONTEJNERU V ZADNÍ ULIČCE KAMPUSU STÁTNI dvouleté vysoké školy Miami-Dade. Ulička byla temná dokonce i v poledním slunci, stíněná okolními budovami a v noci byla nejspíš ještě temnější, když si ji tajemný Někdo zvolil za hřiště pro své hrátky, nejspíš si ji právě proto vybral. A soudě podle stavu těla, šlo o moc dobrý nápad. Protože věci, které udělal tomu, co kdysi bývalo přitažlivou mladou ženou, bylo lepší nevidět.

Kontejner stál napříč v zadním rohu uličky. Jedna strana víka byla pootevřená, a dokonce i ze tří metrů jste slyšeli bzučení asi devíti miliard much kroužících kolem v obrovském tmavém mračnu. Angel Ne-ten-Batista snímal z povrchu kontejneru otisky. Pečlivě postupoval podél horní hrany, jednou rukou poprašoval a druhou odháněl mouchy.

Vince klečel u bližší strany kontejneru, kde z něj na chodník vypadly nepořádně odhozené odpadky. Dychtivě se gumovými rukavicemi probíral těmi odpornými nechutnostmi. Netvářil se šťastně. „Ježíši,“ řekl na mou adresu, aniž by vzhlédl. „Nemůžu ani dýchat.“

„Dýchání se přeceňuje,“ poučil jsem ho. „Našel jsi něco?“

„Ano,“ odpověděl a skoro zavrčel. „Našel jsem odpadky.“ Zaskřípal zuby a ohnal se po něčem, co se mu přilepilo na rukavice. „Jestli dostaneme ještě další takovej případ, nechám se přeložit k pořádkový policii.“

Ucítil jsem slabou temnou ozvu zájmu Společníka. „Další?“ zeptal jsem se. „On nás čeká ještě někdo další?“

Vince si odkašlal a odplivl stranou. „Nevypadá to na vraždu z náhlého

popudu," řekl. „Rozhodně ne na mileneckou hádku. Ježíši, jak já nesnáším odpadky.“

„Co znamená ten ještě další?“ zajímal se Chase z tradičního místa za mým loktem. „Chcete říct, že tu může být třeba sériový vrah?“

Vince na okamžik zapomněl, že klečí v odpadcích, a věnoval Chaseovi zbožňující úsměv. „Ahoj, Roberte,“ vydechl. Po týdnu, kdy se s Chasem vídal každý den, Vince stále v jeho přítomnosti div neodmléval blahem. Alespoň už ale nekňučel to svoje „óbože“.

„Tak co tím myslíte?“ nedal se odbýt Chase. „Že to není z náhlého popudu?“

„No,“ zadrhl se Vince. „Já jen, no, víte. Je to trochu moc... vyumělkované?“ Šťastně mávl rukou a vyslal do vzduchu kousek odpadků, který mi obloukem přistál na botě. „Hups,“ okomentoval to.

„Vyumělkované,“ opáčil zamýšleně Chase. „To jako... Myslíte tím, ee... co?“

Vince se dál usmíval. Nic, co Chase plácl, ať to bylo sebehloupejší, nemohlo zanechat stopu na jeho zářivé zbroji. „To je složité,“ spustil Vince. „No, třeba, to víte. Nechtěl ji jenom zabít. Musel ji ještě zohavit.“

Chase přikývl, a dokonce i v temné uličce ještě o několik odstínů zbledl. „Jak, ee,“ pípl a polkl naprázdno. „Jak zohavit?“

„Koukněte se sám,“ vyzval ho Vince. „Tohle se těžko popisuje.“

Chase přenesl váhu z jedné nohy na druhou, zjevně toužil být kdekoli jinde. Ale já už nemohl déle čekat. Rád bych řekl, že mě zachvátil naléhavý pocit povinnosti k městu Miami, které mě za podobnou práci platí. Po pravdě však mé profesní závazky nebyly ničím ve srovnání s prudce sílícím šepotem z nejhlubších sklepení Dexterovy strašidelné věže, jenž mě ponoukal, abych nahlédl do kontejneru a potěšil se tím, co tam můžeme najít. A tak jsem obešel Vince, abych se dostal k Angelovi Ne-tomu-Batistovi, který puntičkářsky fotil tucty upatlaných otisků prstů, které našel.

„Angeli,“ oslovil jsem ho. „Tak co tu máme?“

Nepodíval se na mě, jen se zatvářil krajně znechuceně a kývl směrem ke kontejneru. „Mira,“ vyprskl.

Nahlédl jsem dovnitř. Kontejner byl ze dvou třetin zaplněný rozkošnou

směsí papíru, plastů a hnijících zbytků jídla. Přes ně na vrcholu silně aromatické hromady leželo nahé znetvořené tělo mladé ženy. Přistoupil jsem blíž, aby mi nic neuniklo, a ještě než jsem stihl zpracovat podrobnosti, zapadl obrázek do tmavého vyprahlého místa uvnitř mě a ucítil jsem, jak se Temný společník vyplazil ze své sluje, rozepjal kožnatá křídla a zasyčel ne-zcela-slova, stoupala z temného schodiště v nejhlubším podzemí Dexterovy pevnosti a po hradbách a cimbuřích a tiše zněla *Ano, ach, ano, ano, to je ono*, a tak jsem si s novým respektem pozorně prohlédl to, co vyburcovalo Společníka z jeho temných snů.

Byla napůl odvrácená ode mě, částečně sklouzla po svahu z navršených odpadků, ale z toho, co jsem zahlédl z jejího profilu, neměla lehkou smrt. Velkou hrst zlatých vlasů na jednom spánku měla utrženou u kořínků a odhalilo se tím částečně ukousnuté ucho.

Viditelná část obličeje byla tak poškozená, že by to, co zbylo, nepoznala ani její vlastní matka. Rty měla neohrabaně uříznuté, zůstala po nich jen zubatá rudá rána. Nos byl rozdrcený na plochou krvavou kaši a oční důlek, který jsem viděl, zel prázdnotou.

Zbytek těla vypadal stejně pečlivě zmasakrovaný; bradavky chyběly, nepochybně ukousnuté stejně jako ucho, a břicho měla od pupku rozpárané. Viděl jsem nejméně tři rány, které by ji ihned zabily, a tucet dalších, jež vypadaly tak hrozně, že by smrt byla vysvobozením.

Než jsem však stihl víc než rychlý první pohled, zaslechl jsem za zády děsivý zvuk, jako kdyby někdo škrtil velké zvíře. Otočil jsem se a spatřil Chase, jak rychle couvá a obě ruce si tiskne k ústům; obličej mu zeleenal skoro tak rychle, jako couval. S opravdovým potěšením jsem sledoval, jak upaluje za žlutou pásku. Jde o běžnou reakci, když někdo poprvé spatří násilnou smrt, ale v tomto případě mě výrazně potěšila. A také mi dopřála trochu klidu, abych se na mrtvou podíval déle a pečlivěji, což jsem také hned udělal.

Prohlédl jsem si tělo od hlavy k patě, obdivoval jsem důkladnost devastace a také Společník cosi uznale mumlal. Někdo si s tím dal hodně práce a nepospíchal, a přestože výsledek zjevně nedosahoval mé vysoké umělecké úrovně, prokazoval jistou primitivistickou svěžest a oddanost, jež byly obdivuhodné, a dokonce nakažlivé. Tech-

nika byla neobratná, neefektivní, dokonce brutální, prozrazovala však divokou touhu experimentovat, a na to byla radost pohledět. Konec-konců jen málokoho z nás dnes práce skutečně těší. A ten, kdo to udělal, si to zjevně užíval. Vrah zcela jasně – alespoň pro mě – zkoumal své možnosti a pátral po něčem, co zatím nenalezl, a byl při tom velice důkladný.

Ještě jednou jsem si dlouze a zevrubně prohlédl rozřezané zbytky mladé ženy a nepotřeboval jsem Společníkovo šeplavé ujištění, abych souhlasil s Vincem. Možná jde o úplně první práci našeho pachatele, ale rozhodně ne poslední. Věci jsou, jak jsou, a bylo by nejlepší chytit ho dřív, než zpracuje příliš mnoho dalších mladých žen na rybí návnady, a to znamená, že přišel čas, aby Dexter nažhavlil svůj výkonný mozek a dal se do díla. Bude to skutečná výzva a s Chasem v exilu za hranicí místa činu mám teď také volné ruce.

Stačil jsem však jen najít relativně čisté místo, kam si položit tašku, když jsem uslyšel od žluté pásky něco jako nesmělý potlesk. Byl jsem už na stovkách míst činu, jak v rámci své profese, tak i koníčka, a viděl a slyšel jsem mnoho překvapivých věcí. Mohu však upřímně prohlásit, že jsem ještě nikdy neslyšel, že by znetvořenému tělu někdo zatleskal. Otočil jsem se a podíval se tam, šířán zvědavostí.

Žlutou pásku právě podlézala Debora a na půl vteřiny jsem si pomyslel, že se jí konečně dostalo veřejného uznání, které si za roky tvrdé dřiny u bezpečnostních složek tak bohatě zaslouží. Ale ne; pár kroků za sestrou se objevila zlatá hlava s dokonalým rozčuchem a já si uvědomil, že dychtivý projev obdivu ve skutečnosti patří Debořinu stínu, Jackie Forrestové. Zastavila se u pásky, aby zamávala davu a zářivě se na něj usmála, a lidé kolem ní se natlačili blíž – ne jako kdyby se jí chtěli zmocnit nebo alespoň dotknout, ale spíš jako by si nemohli pomoci, že v ní prostě je něco, co je nezadržitelně přitahuje.

Sledoval jsem, jak si Jackie vyměnila pár slov s dychtivě a bezduše se usmívajícími lidmi, a připadlo mi to podivně fascinující. Co to v ní je, že na druhé působí jako magnet? Ano, je slavná, ale to Robert také a na něj dav nereagoval ani vzdáleně takhle. Ano, je krásná – ale v samotném davu jsem zahlédl nejméně tři ženy, které vypadaly, když mám být

upřímný, ještě lépe. A přesto se všichni nakupili kolem Jackie a zjevně ani nevěděli proč.

Díval jsem se, jak Jackie obdařila dav několika závěrečnými slovy, posledním úsměvem a pak se sklonila pod pásku a vydala se ke kontejneru. Všichni ji upřeně sledovali, nedokázali z ní spustit oči a já si uvědomil, že jsem na tom jako oni. Nyní, když jsem viděl tupý slintající dav zírající na televizní hvězdu, cítil jsem nutkání zírat na ni stejně. Zkusil jsem si namluvit, že se tím jen snažím pochopit, proč ji nemytá lůza pokládá za tak neodolatelnou, ale nevěřil jsem tomu ani já sám.

Konečně jsem od ní odtrhl oči a šel přivítat sestru. Deb již nahlížela s kamenným výrazem do kontejneru. „Ježíšikriste,“ vydechla. „Ježíšikriste do prdele.“ Potřásla hlavou. „Už něco máš?“

„Zrovna jsem přijel,“ namítl jsem.

„Kdo to tu vede?“ zeptala se a přelétla pohledem tělo.

„Anderson,“ oznámil jsem a ona zavrtěla hlavou.

„Do hajzlu,“ utrousila. „Ten by nenašel ani vlastní zadek, kdyby se za něj držel.“

„Co tam je?“ pronesl zastřený hlas a připojila se k nám Jackie Forrestová.

„Věřte mi, nechcete to vidět,“ pospíšil jsem si, ale ona mě už odstrčila a nakoukla dovnitř. Vzpomněl jsem si na Chaseovu reakci a připravil se na nevyhnutelný výlev hrůzy, zděšení a zvratků, ale Jackie jen zírala.

„Jejda,“ vyjekla. „Panebože.“ Pohlédla na Deb. „Kdo to mohl udělat?“

„Spousta lidí,“ zavrčela Debora. „Každý den je jich víc.“

„Jejda,“ zopakovala Jackie, znovu se zadívala na mrtvou ženu a pak se zamračila. „Tak co teď uděláte?“

„Nic,“ procedila Deb skrze zuby. „Není to můj případ.“

„No dobrá,“ mávla Jackie netrpělivě rukou. „Ale kdyby to *byl* váš případ, co byste udělala?“

Debora se odvrátila od mrtvoly a zabodla do Jackie pohled. Teprve až za dlouhou chvíli Jackie odtrhla oči od nitra kontejneru a podívala se na mou sestru. „Co je?“ zeptala se.

„Copak vás to vůbec neděsí?“ kývla Deb na mrtvé tělo.

Jackie se ušklíbla. „Jasně, že mě to děsí,“ odsekla podrážděně. „Ale snažím se být, no, však víte. Profesionální. *Vás* to přece neděsí.“

„Je to moje práce,“ namítla Debora.

Jackie přikývla. „No právě. A teď je to i *moje* práce. Potřebuju se jí naučit. No a co? Chcete snad, abych zareagovala jako naivka, začala ječet a práskla sebou?“

Debora ji opět dlouho pozorovala. A Jackie dlouho pozorovala ji. „Ne,“ přiznala nakonec Deb. „Myslím, že ne.“

Jackie přikývla. „Tak dobře,“ uzavřela. „Takže kdyby to byl váš případ, co byste udělala teď?“

Debora se na ni znovu dlouze zahleděla. Nakonec přikývla. Trhla hlavou ke mně. „Obvykle si promluvím s ním,“ prohlásila a Jackie na mě upřela fialové oči. Neřekl bych, že se mi zrovna podlomila kolena, ale rozhodně mě zachvátilo nutkání uklonit se, upravit si frak a darovat jí orchidej.

„Proč s ním?“ zeptala se.

„Dexter je forenzní technik,“ vysvětlila Debora, „a někdy má štěstí a najde něco, co mi pomůže. A taky,“ dodala, „je to můj bratr.“

„Váš *bratr!*“ vydechla Jackie, přišlo mi, že má z toho skutečnou radost. „To je perfektní! Takže vy jste drsný polda a *on* je šprt! Zrovna jako ve filmu!“

„Dávám přednost termínu *vědátor*,“ namítl jsem. „Může být i *koumák*, ale nikdy *šprt*.“

„Ach, promiňte,“ vyhrkla a položila mi ruku na rameno. Cítil jsem, jak mi přes košili proniká její teplo. „Nechtěla jsem vás urazit. Omlouvám se.“

„Ehm,“ zareagoval jsem a až děsivě jasně si uvědomoval její teplou ruku na svém rameni. „Vůbec nic se nestalo.“

Usmála se a stáhla ruku. „Dobře,“ prohlásila. „Tak, ehm, zjistil jste něco, co, no, víte. Co by nám mohlo pomoci?“

Vlastně jedině, co jsem zjistil, bylo, že mi působí slast mít její ruku na rameni, a z nějakého důvodu mě to nesmírně popudilo. Koneckonců jsem celý život strávil bez sebemenšího vánku z hurikánu lidských vášní – tak proč s tím začínat teď s nedosažitelnou zlatovlasou

bohyní? A vážně – mám na práci mnohem důležitější věci a mnoho z nich se týká lepicí pásky a porcovacích nožů. Ale přemohl jsem stoupající podráždění a v duchu spolupráce nadiktované kapitánem Matthewsem jsem jí odpověděl.

„Tak v první řadě,“ spustil jsem, „teď musíte říct: ‚Tak co tu máme?‘ Ne: ‚Ehm, našel jste něco?‘“

Jackie se znovu usmála. „Dobře,“ přikývla a zacvrlikala: „Tak co tu máme?“

„Ne tak blaženě,“ usadil jsem ji. „Je to spíš ledabylé a podrážděné zavrčení. Takhle.“ Nasadil jsem svou nejlepší verzi Debořiny policejní tváře a ucedil: „Tak co tu máme?“

Jackie se rozesmála. Byl to tak nakažlivě lahodný zvuk, až jsem na okamžik zapomněl, že stojíme nad zmasakrovaným tělem pohozeným na kupu odpadků. „Skvělé,“ řekla. „Takže nejste jen forenzní odborník, ale taky báječný učitel herectví, hm? No dobře. Takhle?“ Stáhla obličej do masky našťvané ryby a skutečně se teď tvářila jako Debora. „Tak co tu máme?“ utrousila dutým hlasem. Pak se znovu rozvihňala a já ucítil, že se dočista tlemím.

Jenže Debora zjevně naše pobavení nesdílela. Zaškaredila se ještě víc a kysele prohlásila: „Až se vy dva dětinově vyblbnete, můžeme se vrátit k tý rozmaširovaný mrtvole.“

„Ach,“ vydechl Jackie a okamžitě zvažněla. „Promiňte, seržantko. Máte naprostou pravdu.“

I když jsem se neubráníl pocitu, že to Deb trochu přehnal, také jsem věděl, že má pravdu. A rozhodně se mi nelíbily bizarní lidské pocity, které ve mně Jackie vyvolala. Proto jsem oběma krátce a velice profesionálně pokývl a vrátil se k práci.

Než jsem se do ní stačil pořádně zabrat, zaslechl jsem, jak Vince naprázdno polkl a vyhrkl: „Ježiši. Proboha,“ a protože jsem si byl jistý, že se k nám Robert ještě nepřipojil, aby šmíroval, ohlédl jsem se, co vyvolalo takovou reakci u někoho obvykle tak nevzrušeného i tváří v tvář nejděsivějšímu masakru.

Vince si přitáhl ke kontejneru bednu. Teď na ní stál a velice opatrně zkoumal tělo, něco ho však přimrazilo na místě, takže strnul jako

socha napůl skloněný do kontejneru, a ucítil jsem zasyčení Společníka plné zájmu.

„Co je to?“ zeptal jsem se Vince a dal si pozor, aby to neznělo příliš dychtivě.

„To mě teda poser,“ vyjekl. „To snad není pravda.“

„Co není pravda?“ řekl jsem už pořádně naštvaně, stále si jen ventiloval emoce v dlouhém dramatickém nástupu, místo aby prostě odpověděl na mou otázku.

„Semeno,“ řekl, potřásl hlavou a otočil se ke mně s výrazem naprostého znechucení. „Má v očním důlku semeno.“

Zamžikal jsem; musím přiznat, že to bylo i na mě trochu moc. „V očním důlku? Jsi si jistý?“ otázal jsem se, i to bylo znamení, jak jsem byl šokovaný, když jsem dokázal vyslovit takovou hloupost.

„Jsem si jistý,“ opáčil a znovu se podíval na tělo. „Je hluboko v tom pitomým očním důlku, což znamená... ježiši-kurva-kriste.“

Stoupl jsem si vedle něj a opět jsem se podíval na rozmaširované zbytky mladé ženy. Byla pořád mrtvá. Vince jí jemně natočil hlavu, takže jsme viděli i druhou stranu obličeje. Přestože byla stejně zrasovaná, druhé oko jí zůstalo. Bylo vytřeštěné a hledělo přímo vpřed na neuvěřitelnou smrt, která si přišla pro jeho nositelku. Napadlo mě, co asi žena spáchala, že na sebe přivolala tak monstrózní konec? Ne že bych papouškoval horkou linku vraždících sexuálních násilníků jako *Zasloužila si to, Čemu se diví, když se obléká takhle*, a podobně. Bylo naprosto zřejmé, že ať ta žena udělala cokoli, nic nemohlo vyprovokovat takovéhle zverstvo.

Ale oběť vždy udělá něco nevědomě, otevře tajné dveře, které vypustí Společníka ze stínů a on se ujme vlády. Každý netvor má svůj specifický bod vznícení, který zažehne Nutkání, téměř u každého nějaký jiný.

A každý netvor reaguje svým vlastním způsobem, řídí se programem poskytujícím jedinečné uspokojení, sledem rituálů, jež dávají smysl jen jemu, a končí tak, jak bezvýhradně *musí*, bez ohledu na to, jak děsivé to může připadat náhodným lidským svědkům. A když se média a pobouřená veřejnost vzpamatují z hrůzy a začnou se zajímat o důvod a kvílet zmateným sborem „Proč by někdo dělal *tohle?*“, ti z nás, kteří

vědí, se jen usmějí a řeknou *Protože*. Vám ostatním to nikdy nebude dávat smysl a ani nemusí. Musí to uspokojit jen *Mě*, naplnit *Mou* jedinečnou fantazii. Jde o volňásek k sólové jízdě, *Mojí*, a nikdo jiný nikdy nepocítí vzrušení z jízdy na Jen-Mé horské dráze, jediné věci, která jen *Mě* zcela naplňuje uspokojením. A ať se jedná o pomalé a slastné porcováníčko pečlivě vybraného protihráče, anebo o zmasakrování mladé ženy končící zalitím jejího očního důlku vlastním semenem, vždy jde o stejně sólovou akci se stejným zakončením – uvolněním, uspokojením a naplněním.

Ale tohle...

Vím moc dobře, že všichni pociťujeme sexuální nutkání nějakého stupně, dokonce i ti z nás, kdo jsou členy Temného bratrstva. Možná jde o základní a nejsilnější část tikajících lidských hodin; všichni tikáme natahovaní sexem. Ale ručičky se nám pohybují každému jinou rychlostí a to, co spouští zvonění, je téměř vždy jedinečné. Ale i tak je to mimo dokonce i mé chápání. Nevzpomínám si, že bych viděl něco tak jedinečně chlípného.

Semeno v oční jamce, ulevení faktické i metaforické. Co to znamená? Protože vždycky to něco znamená. Vždy jde o základní symbol ve světě osobních významů, základní klíč k pochopení toho, kdo tohle udělal. Semeno zanechané na mrtvých tělech je ve skutečnosti celkem běžné a vždy je důležité, na kterém místě se konkrétně nalézá. V našem případě toto místo naznačuje touhu ovládat, ponižovat, podmaňovat si. Je proto možné, že vrah měl problémy se zrakem nebo pozorováním – anebo mu prostě může vadit, že má modré oči, kontaktní čočky nebo že na něj někdo mrká.

Nicméně pro někoho s mými schopnostmi – myslím profesními – šlo o odrazový můstek a já se při práci pustil do přemýšlení. Šlo končků o oblast mého niterného zájmu. A navíc, kdyby to byl Debořin případ, skoro určitě by vyžadovala nějaký druh speciálního vhledu od mého úchylného a pokřiveného Já. A tak jsem přemýšlel, a i když mě nenapadlo nic užitečného, alespoň mi lépe ubíhal čas.

Protože jsme ke kontejneru přijeli pozdě, až odpoledne, měli jsme už dávno po běžné pracovní době, když jsme se konečně sbalili a opustili

místo činu. Spakoval jsem si vzorky, popadl tašku a otočil jsem se k odchodu. Chase stál u žluté pásky a tlachal s dvojicí strážníků. Už se zjevně nepokoušel udržet v žaludku oběd; vlastně to vypadalo, že je uprostřed nějakého poutavého vyprávění, a strážníci hltali fascinovaně každé jeho slovo. Nechtěl jsem narušovat jejich kamarádské souznění, proto jsem skupinku obešel širokým obloukem.

Jenže sotva jsem podlehl žlutou pásku, zjevil se mi za loktem Chase. „Co jste zjistili?“ zajímal se. „Jde o sériového vraha?“

Abych byl upřímný, trochu mě dopalovala jeho posedlost sériovými vrahy. Proč všichni automaticky předpokládají, že je Miami přeplněné sériovými vrahy? Kromě toho o nich Robert mluvil jako o podivínech, zrůdách, málem divoších, krvelačných pololidských zvířatech, ale takoví nejsou, to jsem ho mohl ujistit. Jsou naprosto normální. Tedy většinou.

Upřímnost však není vždy ku prospěchu, ať si skautíci tvrdí pravý opak. Proto jsem nad jeho nejapnou otázkou jen zavrtěl hlavou. „To se ještě nedá říct,“ pronesl jsem.

Držel se mě celou cestu zpět na okrsek, kladl otázky, na které bych ani nemusel odpovídat, kdyby mě sledoval při práci; co jsem dělal na místě činu, co jsem našel, jaké vzorky jsem odebral, proč zrovna je, co s nimi budu dělat, co se stane dál. Bylo to nesmírně nudné a nemohl jsem se ubránit myšlence, že by se Jackie Forrestová určitě ptala mnohem inteligentněji – a vypadala by při tom i výrazně lépe.

Chase se mnou zůstal celou cestu do laboratoře a sledoval mě při rutinním třídění vzorků přinesených z místa činu. Měl jsem hlad a jeho otázky mě jen zdržovaly, protože jsem mu musel vysvětlovat každý krok, který podnikám. Alespoň už slyšel o řetězení důkazů, což nám ušetřilo několik minut. Ale když jsem byl konečně hotový a připravený sednout do svého autíčka a odjet víkendů vstříc, ještě mě naposledy zastavil.

„Takže jsme skončili?“ zeptal se. „Chci říct, je pátek večer. Víkend. Ehm, teď se s tím nebude až do pondělního rána nic dít?“

„Přesně tak,“ ujistil jsem ho a dokonale jsem sladil zdvořilou odpověď s chůzí ke dveřím.

„Aha, dobře,“ přikývl. „No tak tedy... Vy, ee – a co vy, ee...“ Uhnul pohledem a pak náhle ke mně otočil hlavu tak prudce, až mě vyděsil. „A co děláte o víkendech?“

Málem jsem mu prozradil, že tehdy hledám lidi jako on a vyrábím z nich úhledné balíčky, pečlivě ukládané do pevných odpadních pytlů. Ale včas jsem si uvědomil, že to nejspíš není politicky právě nejkorektnější odpověď. „Jsem ženatý,“ řekl jsem. „Trávím čas s manželkou a dětmi.“

„Ženatý,“ vydechl, jako kdybych mu prozradil, že jsem astronaut. „A co, chodíte s dětma do parku? Hrajete si tam s jinýma dětma, něco takovýho? Kolik je vašim dětem?“

Hluboko uvnitř, velmi hluboko, v nejzastrčenějším a nejtemnějším koutě pevnosti Dexter jsem zaslechl tichounký kožený zvuk, jen takové odkašlání, ani křídla nezašustila – ale rozhodně šlo o příznak toho, že Společník z nějakého důvodu zpozorněl, ne jako když mi hrozilo nebezpečí, to ani náhodou, ale spíš... co vlastně? Prostě něco.

Pohlédl jsem na Chase, jestli si nevšimnu nějaké nápovědi, co mohlo způsobit Společníkovu reakci na pokraji poplachu. Ale Chase na mě jen hleděl a necítil jsem z něj sebemenší hrozbu, i když zíral stejně pronikavě, jako když mě zpovídal ohledně forenzních postupů. „I to patří do vaší role?“ zeptal jsem se.

Olízl si rty a uhnul pohledem. „Ne. Promiňte. Nechtěl jsem být dotěrný. Jen, no, však víte.“ Trhl rameny a strčil si ruce do kapes. „Já, ehm. Nikdy jsem se neoženil. Jednou málem, ale...“ Vytáhl ruce z kapes a bezmocně je rozhodil. „Nevím. Nikdy jsem neměl děti a vždycky mě zajímalo, však víte. Jestli bych zvládl být otcem.“ Podíval se na mě a rychle dodal: „Myslím ne fyzicky – z biologické stránky, protože, no, víte. Nikdy jsem s tím neměl problém.“ Věnoval mi letný úsměv, pak odvrátil hlavu a zhluboka se nadechl. „Jde o ty druhý věci. Ty obyčejný, jako když ji učíte jezdit na kole a pak jí přilepíte na koleno náplast a tak, však víte. To, co vy děláte v jednom kuse.“ Znovu na mě upřel oči s výrazem, jako že by něco chtěl, ale neví, jak si o to říct.

Opět jsem ucítil tiché a váhavé zamumlání ze svého sklepení a stále jsem netušil proč. Chase pro mě určitě nepředstavoval ohrožení –

a takové mumláni Společníka ani nebylo varování před okamžitou hrozbou; jen výraz neurčitého znepokojení. Ale proč?

A tak jsem hleděl na Roberta a přemýšlel o tom, co řekl. Nic temného ani výhrůžného, ale nějakým způsobem mírně ujetého, a to mi unikalo. Jestli má vážně rád děti, proč si jich pár nepořídil? A kdyby si nebyl jistý, mohl si jich dovolit tak půl tuctu pronajmout na zkoušku.

Jenže jsem neznal odpověď a žádnou jsem nedostal ani od Chase, který se odvrátil a jako by zapomněl, že je s ním v místnosti ještě někdo. Hleděl do dálky ponořený do myšlenek a naklonil hlavu, jako kdyby k němu odněkud doléhala tichá hudba. Pak se dlouze trhaně nadechl a náhle se prudce napřímil a polekaně se na mě podíval. Otrásl se. „No nic,“ vyhrkl energicky. „Čeká vás skvělý víkend. S manželkou... a dětma.“ Poplácal mě po rameni, na vteřinu ho stiskl a pak odkráčel ven ze dveří a po schodišti dolů do osamělé miamské noci.

Cestou k autu jsem přemýšlel o Chaseovi a jeho podivném chování. Očividně bylo v tom muži víc, než jsem předpokládal, hlubinné pocity, které držel dobře ukryté za každodenní maskou sebevědomé hlouposti. Anebo měl masek několik, protože nepochybně skrýval víc věcí o sobě, třeba proč tak nesnáší Jackie. Nejspíš to patří k jeho obrazu vůdčího samce. Skrýt všechno, co dokonale nezapadá do jeho veřejné image mužný-ale-citlivý. Proto nemohl dovolit, aby někdo zjistil, že má rád malé bílé chundelaté pejsky nebo zbožňuje červenou knihovnu. Kdyby se o tom dozvěděla veřejnost, něco takového by ho stálo kariéru. Lidé by si o něm mohli myslet, že je slaboch nebo ještě hůře – dokonce liberál! A to nesměl připustit.

Ale po pravdě na tom nezáleželo ani v nejmenším. Šlo jen o další z desítek přihlouplých rozporů vytvářejících mnohotvárnou šlichtu jménem lidství, a když všechno uvážím, je to koneckonců mnohem méně zajímavé než přemýšlet, co asi Rita uvařila k večeři.

Nastartoval jsem, pustil Chase z hlavy a ponořil se do veselé brutality páteční večerní špičky v Miami.

KAPITOLA 4

PROTOŽE JSEM SE TAK DLOUHO ZDRŽEL NA MÍSTĚ ČINU, NEŽ jsem dojel domů, večere již proběhla. Vstupní halu za hlavními dveřmi zaplnily tři vysoké štosy kartonových krabic, které tam ráno nebyly, a já se mezi nimi propletl blíž ke dveřím. Nedávno jsme s Ritou využili zhroucení trhu s nemovitostmi a koupili zabavený dům, větší než náš současný a vybavený bazénem. Společně jsme se naprosto nadchli pro nový honosný dům s dostatkem místa pro nás všechny a pro vlastní bazén, a dokonce i zděný gril na zadním dvorku. A pak – jsme čekali.

Místní pobočka banky nám dala číslo, ať zavoláme. Zavolali jsme a hovory přeměrovali do pobočky v Iowě, kde nám nabídli spleť menu ze záznamu, které nás vyzvalo, ať čekáme, a pak se spojení přerušilo. Volali jsme znovu a postupně vyzkoušeli jednu volbu po druhé, dokud jsme se konečně neproklíkali k živému lidskému hlasu, jenž oznámil, že nám nemůže pomoci, protože musíme využít služeb místní pobočky, a zavěsil.

Vrátili jsme se zpět do místní pobočky a tam nám vysvětlili, že jejich banku právě koupila větší banka, a jakmile skončí sloučení, vše bude rychlé a jednoduché.

Zavolali jsme na ústředí nové banky, kde jsme narazili na spleť menu ze záznamu, které nás vyzvalo, ať čekáme, a pak se spojení přerušilo.

Ti, kdo mě znají nejlépe, vám řeknou, že jsem zdvořilý a trpělivý člověk, avšak v naší grandiózní válce s nejdokonalejším finančním systémem v zemi bylo více než několik okamžiků, kdy jsem už už strkal do

tašky balíček izolep a porcovací nůž a chystal se vyřešit komunikační problémy mnohem přímějším způsobem. Naštěstí pro všechny po osmnácti setkáních s různými asistenty viceprezidentů oddělení Jak-dohnat-klienta-k-šílenství-opakovanými-bezobsažnými-plky nastoupila těžká jízda – Rita. Se světem byrokratického velkokapitálu měla celoživotní profesní zkušenost a věděla, jak to v něm chodí. Nakonec našla správnou osobu, zavolala na správné číslo, vyplnila náležitý formulář, donesla ho na příslušnou pobočku a naše dokumentace konečně vstoupila do systému.

A pak jsme čekali.

Uplynulo několik dalších měsíců, během nichž banka snaživě ztrácela papíry a zapomínala vyplňovat formuláře, přešla k zaslání výhrůžných dopisů požadujících skandální částky za nejrůznější typy služeb, které jsme si nikdy nevyžádali a ani jsme o jejich existenci nevěděli. Ale Rita byla až zázračně vytrvalá a pevná, takže banka postupně vyčerpala kompletní arzenál zákeřných byrokratických kiksů a váhavě nám dovolila přiblížit se k našemu novému domu.

Nyní se tedy kvapem blížil den stěhování, už chyběly jen dva týdny a Rita s obvyklou neúprosnou efektivitou trávila každý volný okamžik cpaním věcí do kartonových krabic, plné zalepovala a označovala tajemnými symboly – různé barvy pro každý pokoj v našem novém domě – a vršila je do přesně uspořádaných štosů.

Ale jak jsem se kolem krabic protahoval do obývacího pokoje, kde spala v ohrádce Lily Anne, zjistil jsem, že dnes večer Rita udělala mnohem víc, než jen naplnila bedny; jediné rychlé zavětření mi naplnilo nos mučivou vůní vepřové pečeně, jedné z Ritiných vlajkových lahůdek. Téměř určitě mě očekává plný talíř chutných zbytků a při tom pomyslení se mi začaly sbíhat sliny. Proto jsem jen proběhl obývákem rovnou do kuchyně.

Rita stála u dřezu, na rukou měla světle modré gumové rukavice a drhla pekáč. Vedle ní postávala Astor, utírala talíře a tvářila se nevrle. Rita ke mně vzhledla a zamračila se. „Ach, Dextere,“ řekla. „Konečně jsi doma?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl jsem. „Moje auto parkuje venku.“

„Nezavolal jsi,“ poznamenala. „Nevěděla jsem, jestli... Astor, panebože, nemůžeš trochu zrychlit? A tak jsem nevěděla, kdy přijedeš domů,“ dokončila a vrhla po mně vyčítavý pohled.

Měla pravdu. Nezavolal jsem, hlavně proto, že jsem zapomněl. Byl jsem tak zaujatý Chasem, Jackie a přemýšlením o děsivé a fascinující mrtvole v kontejneru, že mi to prostě vypadlo z hlavy. A nejspíš jsem automaticky počítal s tím, že Rita bude vědět, že jedu, a schová mi jídlo.

Ale z toho, jak se na mě teď dívala, jsem se začal obávat, že to možná byla chyba. Lidské vztahy a zejména záležitost se stavem Ženatý byly pro mne neprobádaným územím. Ovšemže jsem měl zavolat, že se opozdím – ale vážně musí být následky tak kalamitní? Vážně je možné, že tu není talíř se jmenovkou Dexter, naložený šťavnatou vepřovou pečením a kdoví jakými ještě báječnými věcmi? To je osud horší než smrt – přinejmenším horší než smrt někoho úplně cizího.

„Měli jsme dnes úplně příšerný den,“ oznámil jsem. „Vyjeli jsme k případu pozdě, až po obědě.“

„Aha,“ opáčila Rita. „Ale já potřebuju vědět, kdy přijedeš domů. To už stačí, Astor. Řekni Codymu, ať se jde umýt.“

„Chci se taky umejt,“ odsekla Astor.

„Tobě to trvá věčnost,“ podotkla Rita. „Cody bude hotový za deset minut a pak se tam můžeš cachtat, jak dlouho budeš chtít.“

„S jeho velkejma bacilama všude ve vaně!“ vyprskla Astor.

Rita namířila ruku v nesmlouvavém gestu. „Běž,“ poručila neobomně.

„Promiň,“ navázal jsem, když se Astor prohnala kolem mě s výrazem Miss předpubertální vztek 2012. „Ehm, objevili jsme hrozně, ehm, a svázanou a... tak zůstalo trochu té vepřové pečeně?“

„Už je skoro čas jít spát,“ prohlásila Rita a plácla pekáčem do odka-pávače. „A měli jsme se večer dívat na ten nový film o tučnácích, pamatuješ?“

Jak to řekla, skutečně jsem si vzpomněl, že jsme se domluvili na kvalitně strávené rodinné pohodě docílené kolektivním sledováním DVD. Jindy bych to uvítal jako jeden z mnoha nudných úkolů, které prostě musím podstoupit, abych udržel hladkou fasádu svého převleku:

domestikovaný Dexter, pilíř rodinného života. Ale za těchto okolností mi přišlo, že se Rita vyhýbá jedinému tématu, které je skutečně zajímavé – tak zůstalo tu ke všem čertům to pečené vepřové?

„Promiň,“ řekl jsem. „Jestli je moc pozdě, možná bychom mohli, ehm – tak je tu? Nechalas mi to maso?“

„Maso?“ zarazila se Rita. „To není... ach, no jistě, že jsem ti nechala. Nemohla bych... je v troubě. Ale, Dextere, vážně, musíš být trochu víc...“ Mávla rukou a začala si stahovat gumové rukavice. „Přihřeju ti ho. Ale Cody se těšil na... Myslím, že se můžeme na ten film podívat i zítra večer, ale stejně...“

Přešustila k ledničce a začala z ní exhumovat zbytky; zaplavila mě vlna úlevy. A jak mikrovlnná trouba ohřívala mou večeři a znovu sílila báječná vůně, zmocnila se mě blazeovanost. Koneckonců dostanu skvělou večeři a nebudu se muset dívat na další film o tučnácích. Život je skvělý.

A byl ještě lepší, když jsem konečně zasedl ke kuchyňskému stolu k talíři a chopil jsem se vidličky. Smály se na mě *plátanos*, vepřová pečeně, tortellini s česnekovým přelivem místo tradičnější rýže a fazolí. Ale neztrácel jsem čas nářkem nad úpadkem institucí. Obrnil jsem se a během několika slastných minut jsem byl plně saturován a připravený sklouznout do blaženého polospánku, který následuje po kombinaci čistého svědomí a dobrého jídla. Nějak se mi podařilo vstát a dopotácet se k pohovce, kde jsem padl na polštáře, začal zažívat a věnovat se ušlechtilým myšlenkám vyhrazeným pro páteční večery.

A protože jsem se nacházel ve stavu hlubinného uspokojení, odsunul jsem stranou všechny drobné ústrky týdne a soustředil se na příjemnější věci. Přemýšlel jsem o tělu v kontejneru a napadlo mě, že jde o podivné místo k vystavení tak pečlivě a osobitě zpracovaného těla – zvláště když se jedná o kontejner na samém okraji univerzitního areálu jen pár bloků od centra Miami. Moc dobře jsem věděl, že je až neuvěřitelně snadné odložit tělo někam, kde ho nikdy nikdo nenalezne – zvláště zde v tropickém ráji nazývaném domov. Prakticky hned za dveřmi se rozprostíral téměř bezedný rozkošný vodní hřbitov. A pak tu byly Everglades s půvabnými aligátory norami a křovinatá krajina plná zatopených

jam – jižní Florida je skutečně zaslíbenou zemí všech, kdo se potřebují zbavit nějakých těl.

Nachází se tu nepřeborné množství skvělých možností pro odložení mrtvol, takže si vybere i člověk s výrazně chudou představivostí. A když podle mé zkušenosti někdo uloží pozůstatky tak, aby musely být nalezeny, udělá to obvykle proto, že jejich objev je důležitou součástí celé umělecké kreace. *Podívejte, co jsem spáchal; cožpak nevidíte, proč jsem to musel udělat?*

A teď jsem to neviděl, prozatím ne – ale již samo slovo *vidět* mi připomnělo nejvíce zářezující detail – semeno v oční jamce. Nebylo záhadou, jak se tam dostalo, ale *proč* hrálo zjevně nejdůležitější roli v celé hádance. Šlo o naplnění, doslovné vyvrcholení celé prezentace a pochopit jeho význam a nutnost bylo klíčem k poznání toho, kdo to udělal.

A jak jsem se vznášel v polospánku navozeném vepřovým, tichý sykavý hlas, který nebyl nakrmený, a proto ani trochu ospalý, mi do vnitřního ucha našeptal zákeřnou otázku: *Byla ještě živá, když to dělal?*

Šok z této myšlenky mě dočista vytrhl ze snění. Byla živá i ke konci, když jí vydloubl oko? Sledovala druhým okem, jak začíná s finálním zneuctěním? Zkusil jsem si to představit z jejího pohledu; nesnesitelná bolest, zdrcující vědomí, že se jí staly věci, které se již nikdy nedají napravit, pomalý a brutální nástup této konečné oční dehonestace...

Hluboko ve stínech pevnosti Dexter jsem ucítil, jak se Společník vzepjal a zasyčel nepříjemnou námitku. Co to vlastně dělám? Nemám přece nejmenší důvod k takovému nesmyslnému aktu představivosti a jsem ve vážném nebezpečí, že se pokouším o soucit, tedy naprosto lidský pocit, o kterém mám pouze akademické znalosti. A nevím nic o tom, jaké je být bezmocnou mrzačenou obětí. Vždyť musím věřit, že je to dobrá věc.

Ne: pro pochopení je důležitý zorný úhel predátora – ten je přece pro mě mnohem přirozenější. Poslal jsem Společníkovi tichou omluvu a změnil perspektivu duševního náhledu.

Dobrá: základ jako sledování, dopadení, svázání a další fáze přede hry jsou standardní a nezajímavé. Až pak začíná skutečná práce; lehl jsem si na pohovku a zkusil si představit, jak k tomu došlo. V našem malém do-

mečku se kolem mne rozléhaly zvuky mytí, čištění zubů, uléhání do postele, zavřel jsem oči a zkusil je vypnout, zatímco jsem se koncentroval.

Nádech, výdech, soustředit se; vybavil jsem si zranění na jejím těle, viděl jsem, jak musela vzniknout, každý zuřivý úder a řez. Dívka se zděšeně svíjí, třesí oči, neví, co přijde dál, ale tuší, že něco ještě horšího, a v duchu jsem pozvedl nůž – a uvědomil si, že je tu něco atypického, první výrazná odchylka. Protože se jednalo o mou představu, nůž se zvedl – tak to koneckonců dělávám já. Je to báječný okamžik, kdy se oči vytréstí, svaly zaprou proti pásce, vzduch namáhavě zasyčí, připravený k výkřiku, který nikdy neopustí hrdlo. Vždy užívám nože a další vybavení, a to bez výjimky. Nejde jen o estetickou volbu, ale i o hrdost, že dělám úhledné a čisté řezy; představa, že by se mi na ruce dostaly nějaké odporné tělesné tekutiny, je hnusná, nemyslitelná a děsivá.

Ze své profesionální zkušenosti jsem však velice dobře věděl, že mnoho kolegů hračičků preferuje manuální přístup, dokonce ho potřebují k naplnění. Přímý kontakt s chvějícím se a krev prosakujícím masem mi přinášel jen znechucení doprovázené husí kůží, alespoň jsem tomu však mohl porozumět, a dokonce to i přijmout. Koneckonců se musíme snažit druhé tolerovat. Někteří z nás chtějí zapojit ruce, nohy a zuby, jiní dávají přednost civilizovanějšímu přístupu a pracují na dálku chladnou ocelí. Prostor je pro všechny; různí lidé mají různý přístup.

Tentokrát to však bylo jiné. Tentokrát vrah použil kombinaci technik. Oběť rozřezal a rozbodal nějakým nožem, ale mnohem důležitější poškození, skutečný punc jeho práce, byl proveden zuby, pěstmi, nehty a také mnohem intimnějšími tělesnými částmi. Šlo o nezvyklý přístup, téměř jistě znamená něco velice důležitého.

Ale co? Velmi dobře jsem věděl, k čemu je práce nožem; jde o dokonalý způsob, jak převzít kontrolu a způsobit úhlednou a trvalou spoušť. A pak kousání – touha po kontaktu, po nejintimnějším možném spojení s agonií? Až na to, co provedl s očním důlkem, to bylo mnohem víc než pokřivené objetí. Byl to projev naprosté dominance, vyhlášení, že tě *vlastním* a že ti mohu udělat, cokoliv se mi zachce. Jakoby rozkaz *Podívej se na mě!* Ještě víc, šlo o trest, způsob, jak říct, že se mi tvůj

pohled nelíbí; že jsi měla dávat pozor a *vidět* mě, ale neudělala jsi to a teď tě to naučím a *udělám* ti *tohle*.

Na chodbě práskly dveře od koupelny přímo kataklyzmatickou silou a já otevřel oči. Chvilí jsem poslouchal, jak Astorin hlas stoupá od kňučivého k výhrůžnému a pak celou cestu až k ječivému běsnění nad Ritiným klidem a neoblomnými rozkazy, až se nakonec ztišil v mumlání obecného nesouhlasu. Pak dveře opět práskly, Lily Anne se rozplakala, Ritin hlas dostal uklidňující tón a minutu nato se rozhostil klid a mír a já se vrátil ke spokojenému zažívání a přemítání o intimním masakrování.

Vrah toužil, aby si ho někdo všiml, pochopitelně jako my všichni, proto její tělo vystavil tak veřejně. Ale ještě důležitější bylo, že chtěl, aby mu oběť věnovala pozornost, aby ho skutečně a uceleně *viděla* a ocenila jeho důležitost. Přemýšlel jsem o tom asi minutu a přišlo mi, že mám pravdu. Měla sis mě všimnout, ale neudělala jsi to. *Ignorovala jsi mě a teď tvoje oko zaplatí za to, že tvé oči selhaly.*

Zavřel jsem své oči a zkusil to znovu uvidět, obraz, jak tomu bylo, abych ji donutil vidět Mě a pochopila, jak hloupá byla, že nevěděla, že jsem zde a vidím ji a potřebuji, aby viděla Mě, a ona to neudělala a já ji to naučil a zpracoval jsem ji skrze hrůzu, bolest, vzrušení z masakru a cítil jsem, jak se pomalu blíží naplnění, až to konečně pochopila a byla připravená a já také a viděl jsem její nádherně omláčenou hlavu se zlatými vlasy a mé vzrušení rostlo, byl jsem připravený na finále –

Muselo to být tím pečeným vepřovým. V kombinaci s mimořádně dlouhým pracovním dnem a přidáním stresem z Roberta, kterého jsem měl celý týden za patami, mě prostě vepřová pečeně udolala. Konkrétně – usnul jsem. Ale neupadl jsem do bezčasí a temnoty beze snů, které mi většinou byly odměnou, když jsem v noci zavřel oči. Místo toho mé vize pokračovaly dál: *Stojím nad stále živoucím tělem a hledím na to, co jsem udělal, a cítím sladce se blížící vrchol blaha a naplnění, klečím vedle těla, svírám hrst nádherně zlatých vlasů, za které jí stahuji hlavu k sobě, takže se na mě musí podívat. Obrací se obličejem pomalu ke mně, zadržují dech, když se objevují její rysy, je to dokonalá tvář bez jediné chybičky a vyzaruje z ní touha po mně, po tom, co hodlám udělat, a jak jíhle-*

dím do bezedných fialových očí, uvědomuji si, že je to Jackie Forrestová, a to, co hodlám udělat, se náhle začne měnit.

Odkládám nůž a hledím na ni, na dokonalé křivky jejích rtů, na pihy rozseté po nosíku a na hluboké, nepravděpodobné oči, její šaty nějak záhadně zmizely, skláním se k její tváři a ona se vzpíná ke mně, nastává nekonečný okamžik, kdy se téměř dotýkáme, téměř dovršujeme něco, co je již úplně nadosah –

Otevřel jsem oči. Stále jsem trůnil na pohovce, dům okolo mě potemněl a ztichl, ale obraz Jackie Forrestové se mnou přetrvával dál.

Proč jsem myslel právě na ni? Dopřával jsem si moc hezký živý sen o dokonale normální vivisekci, a ona se mi do něj vetřela a zničila ho tím, co nabídla, takže jsem odložil nůž a zkusil něco lidštějšího. Nechtěl jsem ji zaplést do takového druhu fantazie; to jsem nebyl já, ne děsivý Dexter. Přinutila mě stát se novou, ještě pokřivenější bytostí, stvořením, jež podlehl vášnivému svádění a odhalilo ryze lidské pocity a touhu po něčem, co přesahovalo mé skutečné Já, jako kdyby to bylo na Marsu.

Vím, že to bylo naprosto nelogické, ale přistihl jsem se, že jsem na Jackie naštvaný, jako kdyby mi to udělala schválně. Ale ještě víc mě překvapilo, že jsem stále i v reálném světě vzrušený, a to nejen ve své představitosti. Došlo k tomu, protože jsem myslel na oběť – anebo že jsem myslel na Jackie Forrestovou? Nevěděl jsem to, což bylo ještě mrzutější.

Prostě je na ní něco, co mě fascinuje, a dokonce přitahuje. Nejde o to, že je slavná herečka – netušil jsem, co je zač, museli mi to teprve říct, že jde o televizní hvězdu. Celebrity mě doteď nezajímaly a byl jsem si jistý, že ani zajímat nebudou. A také jsem nepochybně příliš pokřivený, než abych měl zájem o nějaké čistě sexuální flirtování. Když už Dexter románek má, odlesk partnerky v něm navždy přetrvá.

A přesto tu je Jackie, zaplňuje obrazovku mé soukromé vnitřní televize, pohazuje hřívou dokonalých vlasů a usmívá se jen pro mě s rošťáckými ohníčky v očích a z nějakého důvodu mě to těší a chci to –

Co vlastně chci? Dotknout se jí, políbit ji, šeptat jí sladké nesmysly do dokonale vykrouženého ouška? Jak absurdní obrázek jako z animáků – Dexter v říji. Takové věci se přece našemu démonicky děsi-

vému drsněákovi nestávají. Přesahuje to škálu pouhé smrtelné touhy. Něco takového přece necítím, nemohu cítit, nikdy jsem necítil a ani cítit nechci – a ať už se mnou myšlenka na Jackie Forrestovou udělá cokoli, tak ani nikdy cítit nebudu. Šlo jen o pouhou hereckou metodu, prchavou identifikaci s vrahem, zmatení rolí téměř jistě vyvolané procesem zažívání vepřového, což mi odčerpalo veškerou krev z mozku.

Ať už šlo o cokoli, teď už na tom nezáleží. Byl jsem utahaný a můj nebohý podvyživený mozek jako by přede mnou prchal po cestě, která se mi nelíbí a kam za ním nemohu. Buď tady budu dál sedět, skřípat zuby a trápit se tím, anebo mohu jít do postele a doufat, že vydatný noční spánek zažene rušivé a absurdní myšlenky zpět do temné džungle, kam patří. Zítřka je také den a navíc sobota, den určený k nicnedělání, což je proslulý lék na vše, co člověka trápí.

A tak jsem vstal a šel spát.